

60 เรื่องสั้น ประภัสสร เสวิกุล

พ.ศ. 2513-2525

น้ำค้างบนดอกสั๊ก

อากาศเย็นจนยะเยือก ข้าพเจ้าขยับปกเสื้อให้กระชับกับลำคอ มองดูคาร์บินที่พาดอยู่บนดัก แสงจันทร์เรืองๆ ทอดผ่านเมฆไม้ กระทบลากล่อง ขับให้ผิวเหล็กที่ถูกรมดำเป็นประกายชิมิๆ แผลงไว้ด้วยความ น่าสะพรึงกลัว เอื้อมมือหยิบกระตักน้ำที่วางอยู่บนเบาะข้างตัวขึ้นมาเทน้ำสีทอง ผ่านลำคอ มันแรงและบาดความรู้สึก แต่ก็เรียกความอบอุ่นแก่ร่างกายได้ไม่เลว ... ข้าเลื่องมองอำพันเจียบๆ ชายหนุ่มอายุสามสิบเจ็ดคนนั้นเฉยและเย็นเยียบ ในที่เหมือนเทวรูปโบราณ เขาอัดคว้นเข้าปอดซ้าๆ โดยใช้นิ้วหัวแม่มือกับหลาย นิ้วชี้จับบุหรี เพื่อให้ฝ่ามือที่โค้งเป็นอุ้งนั้นกำบังเปลวและคว้น... สมิติ.37 กระบอกล นั้นเสียบอยู่ที่ช่องซึ่งวางท่ามุ่มเคียงกับสะเอว และเขาพร้อมที่จะใช้มันได้ทันที ที่ต้องการ

เสียงสวบสาบคล้ายบางสิ่งบางอย่างย่ำพวงหญาตั้งขึ้นใกล้ๆ ข้าพเจ้าลดมือ และคาร์บิน อำพันเจียบพุ่งอย่างตั้งใจ ก่อนจะหันมาทางข้าพเจ้า

“เสือบลา ไม่มีอะไร”

ข้าพเจ้าพยักหน้ารับ ยกเหล่าในกระตักขึ้นดื่ม

แววตาของอำพันเมื่อหันมาบอกข้าพเจ้านั้น ทั้งมันใจและภูมิใจ... มันเป็น สิทธิของเขาหรือใครก็ตาม ที่จะรู้สึกอย่างนั้นในสิ่งที่ตนมีอะไรเหนือกว่าคนอื่น

ข้าพเจ้าถ่มน้ำลายออกไปนอกรถ ถึงอย่างไรข้าพเจ้าก็คิดว่าไม่มีอะไรที่ด้อยกว่าผู้ชายคนนี้ ถ้าเป็นกลางคืนของกรุงเทพฯ และสิ่งทีสวสเปนผู้หญิง ข้าพเจ้าจะหลับตาบอกเขาได้ทันทีว่าหล่อนเป็นผู้หญิงพรรคไหน รสนิยมเป็นยังไง

ข้าพเจ้าไม่เคยคิดว่าสิ่งที่เราไม่รู้เป็นความโง่และไม่มีใครที่จะรู้อะไรไปทุกอย่าง

ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องรู้ถึงผีตีนของเสือปลาว่าต่างกับแพะหรือกระต่ายยังไง มันไม่ใช่สิ่งจำเป็นสำหรับการดำรงชีวิต และไม่มีใครจะประณามว่า คนที่ไม่รู้จักว่าเสียงสวสเปนในเวลากลางคืนเป็นเสียงของเสือปลานั้นเป็นคนโง่

ถึงตอนนี้ข้าพเจ้าก็รู้สึกสบายใจขึ้นมา สบายใจที่หลุดพ้นจากเวทิตาอวดภูมิของอำพัน

ดวงดาวเริ่มเคลื่อนขึ้นสู่ท้องฟ้า ข้าพเจ้าแหงนหน้าขึ้นมองอย่างเหงาๆ ประกายของมันระยิบระยับเหมือนนกกาเพชรที่โรยรายลงบนกระดาศสีน้ำเงินเข้มแผ่นใหญ่ - ข้าพเจ้านึกถึงโมเตลเล็กๆ ริมคลองแสนเสบ ข้าพเจ้าโอบหล่อนไว้ในวงแขน เรายืนอยู่ตรงหน้าต่างกระจกบานใหญ่ ผ่านกระจูดไวมุมหนึ่ง เพื่อให้เราได้สัมผัสกับความมีตายนอกออย่างเต็มที่ บ้านแบบโบราณเยื้องอยู่ทางขวามือ ทางซ้ายเป็นดงกล้วย ใบตองแห้งๆ ห้อยก้านและแกว่งไกวตามแรงลม โกลออกไปเป็นหลังคาโบสถ์มียอดแหลมๆ และสีทองเป็นประกายเมื่อกระทบแสงจันทร์ของคืนแรม ดวงดาวเต็มท้องฟ้า หล่อนชอบดาว มันทำให้รู้สึกอิสระและเป็นตัวของตัวเอง - ทุกวันนี้ข้าพเจ้าก็ยังคิดถึงคืนนั้นอยู่เสมอ แม้จะไม่ได้คิดถึงหล่อนอีกเลยก็ตาม

“คุณกำลังคิดถึงอะไร”

อำพันทำลายความเงียบลง ท่าทางของเขาไม่ได้เปลี่ยนแปลง และไม่ได้หันมาทางข้าพเจ้าด้วยซ้ำ

“ผู้หญิง”

ข้าพเจ้าตอบเรื่อยๆ งอนิ้วหัวแม่มือไปงับฝ่ามือและหักเบาๆ

“ผมก็กำลังคิดถึงผู้หญิง”

น้ำเสียงของเขาเรียบๆ

ข้าพเจ้าเพียงแต่ยิ้มที่มุมปาก และหลับตาเห็นผู้หญิงของอำพัน...ผิวของ
 หล่อนคงล้าด้วยเปลวแดด เนื้อแข็งเป็นก้อน ริมฝีปากหนา จมูกหัก ดวงตา
 กลมโตแฝงแววซื่อและจริงใจ รูปร่างของหล่อนคงจะไม่สูงไปกว่าช่วงไหล่ของเขา
 มือที่หยาบกร้านจะลูบไล้อยู่ต้นแขนชายหนุ่ม กลิ่นสบาวเคล้าด้วยแป้งน้ำหอม
 ราคาถูกรวยริน - เวลาแห่งการจากลาเหลืออีกไม่นานนัก หล่อนคงแอบมาพบเขา
 ที่โรงนา หยาดน้ำตาไหลผ่านพวงแก้ม มือของอำพันลูบไล้เส้นผมแข็งๆ ของ
 หล่อนอย่างปลอบประโลม และเลื่อนมากอดกระชับ เขาค่อยๆ หลุดตัวลงนั่ง
 และโน้มร่างหล่อนให้นอนลง ผ้าถุงสีดำถลกขึ้นมาถึงหัวเข่า เนื้อตรงนั้นขาวและ
 เต่งตึง อำพันวางมือลง บีบเบาๆ และได้ขึ้นมาข้างบน ผู้หญิงของอำพันจะเดิน
 น้อยๆ แต่เมื่อเขาซ่อนใช้มืออีกข้างผ่านช่องว่างระหว่างคูดมเสีย หล่อนก็จะหยุด
 นิ่ง หายใจแรงจนหอบ และหลับตาสนิท

ผู้หญิงของอำพันอาจจะนอนรอเขาอยู่บนที่นอนนี้แบบที่กองอยู่บนเตียง
 โกวโรโกโส ในห้องแถวแคบๆ ที่ฝาผนังปิดปะด้วยภาพจากกระดาษหนังสือพิมพ์
 หรือหนังสือประเภทปลุกใจ ผิวของหล่อนซีดจนเหลือง ขอบตาดำลึกเขียวคล้ำ
 ริมฝีปากแห้งฉาบไว้ด้วยสีลิปสติกสีจืดจางราคาถูก ผมเป็นกระเซิงด้วยน้ำยาตัด
 เย็นที่เสื่อมสภาพแล้ว หล่อนนุ่งใส่รังสีแดง มีดอกชบาสีน้ำเงินเกสรสีเหลืองเป็น
 ลวดลายใหญ่ๆ และสวมเสื้อชั้นในคอกระเช้าสีชมพู นิ้วของหล่อนคิบบูหรีที่เหม็น
 จุน...อำพันจะแขวนกางเกงไว้กับเสา เขานุ่งผ้าขาวม้าเนื้อหนาสกปรก ชายหนุ่ม
 เดินช้าๆ มาที่เตียง ดึงบูหรีจากมือของหล่อนและโยนลงกระโถนสังกะสี หลุดตัว
 ลงนั่งบนขอบเตียง จูบหล่อนที่ริมฝีปาก กลิ่นผักกาดดองและปุ๋ยคอกมอลอยอยู่ใน
 ปลายลิ้น อำพันคลั่งเคล้นหน้าอกรวบๆ ที่เยวแห้งอย่างมันมือ เขาดึงผ้าใส่รัง
 ออกจากร่างของหล่อน และเคลื่อนกายขึ้นแทนที่...

“ผมเคยเป็นพนักงานป่าไม้เมื่อตอนหนุ่มๆ”

เขาเอ่ยขึ้น

“พ่อแม่อยากให้ผมช่วยดูแลบ้านมากกว่า เพราะเรามีตลาดและที่อยู่มาก
 ...แต่ผมรักสนุกและชอบป่า”

ข้าพเจ้ารู้สึกผิดหวัง ผู้ชายคนนั้นกลายเป็นคนที่หยิ่งทะนง และร่ำรวยอย่าง

บัดซบ มันเหมือนกับว่าข้าพเจ้าพยายามกดลูกโป่งให้จมน้ำ แต่มันกลับดันตัวเองลอยขึ้น

“นอกจากตรวจจับไม้เถื่อนและระวางป่า เราก็มีหน้าที่คอยดูแลสัตว์ด้วย...” เขาอดวันเข้าปอดถี่ๆ เปลวไฟแดงวาบอยู่หลังอุ้งมือ แล้วค่อยๆ มอดลง อำพันโยนมันลงบนพื้นรถและบดด้วยปลายรองเท้า

“...สมัยนั้นสัตว์ป่าเรายังมีเยอะและก็มีคนดักจับไปขายฝรั่งอยู่บ่อยๆ ยุคนั้นบริษัทค้าสัตว์มากมายยังกับดอกเห็ด ทำให้เราต้องคอยระมัดระวังสัตว์ป่ากัน ไม่ให้ถูกจับจนสูญพันธุ์”

ข้าพเจ้ากราดสายตาไปรอบๆ บรรยากาศยังคงมืดและชื้น

อำพันจุดบุหรี่มวนใหม่

“คืนหนึ่งฝนตกพราๆ ผมจำได้ติดตา เราไปคอยชุ่มตรวจตรงทางแยกปากช่อง อากาศหนาวแบบนี้” เขาท้อโหฬารอย่างจะแสดงให้เห็นจริง

“เราคอยกันตั้งแต่สองทุ่มจนถึงตีสาม นึกว่าไม่มีอะไรแล้ว พอตีรถบรรทุกขนาดเล็กแล่นมาจากโคราช ทำทางมันผิดสังเกต เราก็เลยเรียกให้หยุดและขอค้น”

เขาโบกมือปิดยุงที่แฉ้าม

“พอเปิดผ้าใบที่คลุมรถออกเท่านั้น...ผมไม่รู้จะพูดยังไงดี...” เขาเบือนหน้ามองความมืด

“...ถึงทั้งนั้นเลย อัดแอกันอยู่ในกรงไม้ที่วางซ้อนๆ กัน กรงหนึ่งก็มีในราวสองสามตัว แทบจะกระดิกกระเตี้ยไม่ได้ ทำทางมันคงเปลี้ยและทอดอาลัยตายอยาก ประมาททั้งรถเกือบร้อยตัว ถ้าผมจำจำนวนไม่ผิด พอไฟฉายจับเท่านั้น ผมไม่มีวันลืมเลยตลอดชีวิต ดวงตาของลิงทุกตัวจับจ้องมาที่เรา ในดวงตานั้นฉายแววบริสุทธิ์ และสงสัย...สงสัยในความผิดของตัวเองที่ถูกจับมาทรมานแบบนั้น มันเป็นแววตาที่ทำให้ผมรู้สึกปวดร้าว และไม่กล้าที่จะมองมัน เหมือนกับแววตาของเด็กที่ถูกลงโทษ โดยที่แกไม่ได้ทำความผิด คุณนี่ออกไปไหม - มันทั้งชอกช้ำเจ็บปวด เสียใจ และไม่เข้าใจในสิ่งที่เกิดขึ้นกับมัน”

อำพันก้มตัวลงสูบบุหรี่เรียงๆ ก่อนจะเงยหน้าขึ้น และเล่าต่อ

“ถ้าเราช่วยมันไว้ไม่ทัน - ลิงพวกนั้นบางตัวจะถูกส่งไปเพื่อทำการทดลอง

ในปากกล้วยริมทางเชียงใหม่-ลำปาง ที่นั่นลึกลับพอดู คดเคี้ยวและววน แต่เมื่อไปถึงบ้านแบบโบราณหลังใหญ่เราก็พบว่ามันน่ากลัวยิ่งกว่านั้น...”

เขาหายใจเข้าลึกๆอย่างพยายามระงับอารมณ์

“...ผู้หญิงเกือบสี่สิบคน ที่ถูกขังอยู่ในห้องแคบๆนั้น เกือบจะเหมือนสัตว์มากกว่ามนุษย์ ห้องนั้นไม่มีช่องลม ไม่มีแสงแดด พื้นห้องเป็นดินเหนียวที่ขึ้นและสกปรก กองเศษอาหารและอุจจาระปัสสาวะเน่าคั่งอยู่มูมหนึ่ง และเมื่อผมมองผ่านซี่กรงเหล็กเล็กๆเข้าไป ก็ได้เห็นดวงตาของผู้หญิงพวกนั้น...ให้ตายเถอะมันเหมือนกับตากลิ้งที่อยู่บนรถบรรทุกคันนั้นไม่มีผิด ทั้งหมดกลัว ตื่น เจ็บปวด ซอกซำ และไม่เข้าใจในสิ่งที่พวกหล่อนได้รับ”

อำพันเบือนหน้าเหมือนจะหนีภาพในความทรงจำนั้น

“ผู้หญิงพวกนี้เป็นสินค้าที่จะถูกส่งต่อไปยังที่ต่างๆ เป็นสินค้าพื้นเมืองที่มีราคาและไม่ต้องการทุน ความสาวของหล่อนคือใบประกาศคุณภาพที่ผู้ชายทุกคนต้องการ”

ข้าพเจ้าหลับตาลงอย่างยากลำบาก ความรู้สึกที่กระหายบางอย่างเหือดหาย

“ตั้งแต่วันนั้นมา ผมปฏิญาณกับตัวเองว่าจะเลิกสร้างบาปกรรมแบบนี้ และคุณก็คงจะเห็นว่าผมไม่เคยเที่ยวผู้หญิงอีกเลย”

ดาวประจำเมืองเริ่มตกลกจากฟากฟ้า อากาศยามเช้ามีดกระทบผิวกาย ข้าพเจ้ารู้สึกปลอดภัยโปร่งอย่างบอกไม่ถูก...บางครั้งชัยชนะของคนเราก็อยู่ที่การเห็นความพ่ายแพ้ของบุคคลอื่น และแอบเวทนาอยู่ในใจ

“เรากลับกันได้แล้วมั้ง”

ข้าพเจ้าถามอย่างขอความเห็น อำพันพยักหน้า เขาก็มัวลวลงสตาร์ตรถดวงไฟหน้าส่องเป็นลำไปไกลในความมืด มันสว่างจำกัดกับบริเวณอื่น

รถเริ่มเคลื่อนจากที่เดิมช้าๆ ทั้งทุกสิ่งทุกอย่างไว้เบื้องหลัง...คืนที่กำลังจะผ่านไป ไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ใครจะรู้ว่าคืนต่อไปมันจะมีอะไร...จีปตราโล่ของเราแล่นเข้าสู่ถนนใหญ่ และกลืนหายไปกับหมอก และดวงไฟที่เห็นอยู่ลิบๆ

ข้าพเจ้าหันไปยิ้มให้อำพันเป็นครั้งแรก

คืนนิวบาน

ฝนที่ตั่งเค้าตั่งแต่เย็น เทกระหน่ำลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา สาด ละอองกระเซ็นเข้ามาทางด้านหน้าของที่พักคนโดยสารถ ประจำทางแห่งนี้ บางเม็ดไหลย่อยลงมาตามเสาเหลี่ยมที่ตั้งค้ำยันโครงบน และ เจ็งบองบนพื้นมันั่ง ข้าพเจ้ากระดัดตัวถอยห่าง ลมเย็นๆกระโชกจรรู้สึกหนาว สะท้าน ขดตัว ล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋าเสื้อเชิ้ตย่น จิกเอาซองบุหรีอยู่นั้นขึ้น มา...มันเหลืออยู่มวนสุดท้ายพอดี คาบไว้กับมุมปาก คั่วกั้ไม้ขีดไฟแช็กจากกัน กระเป๋าทางเกงออกมา จ่อเปลวไฟกับปลายบุหรี ขยำซองเปล่าในมือจนเป็นก้อนกลม และเขวี้ยงออกไปข้างนอก มันหมุนกลิ้งตามแรงเหวี่ยง ก่อนจะสะดุดนึ่ง กับแอ่งน้ำเล็ก ๆ บนพื้นฟุตบาท...ชีวิตเหมือนควันบุหรี นักเขียนฝรั่งบางคนเคย ตัดจรีตเปรียบเปรยไว้ เคว้งคว้าง ว่างเปล่า อ้างว่าง ไร้จุดหมายปลายทาง...แต่ สำหรับข้าพเจ้า ชีวิตเหมือนซองบุหรี วันเวลาตอนอายุของเราลงทุกขณะ จากที่เคยปลั่งปลั่งดงามมาสู่ความร่วงโรยโรยรา จากความมีค่ามาสู่ความไร้ราคา และถูกทอดทิ้งในที่สุด เรารู้แนวทางและปลายทางของเราเสมอ แต่ก็มีอาจ หลีกเลี่ยง เราถูกบังคับให้เผชิญหน้ากับความทุกข์ทรมาน เศร้าสลด ผิดหวัง ฉ้อฉลนานัปการ จนกว่าจะถึงวินาทีสุดท้ายที่รอคอยอยู่ด้วยความหวาดวิตก ห่วงกังวล ขลาดกลัว และสับสน เราบรรจงใช้เวลาปลายชีวิตอย่างละเอียด

กระหมัดกระหม่อม หวงแหวนเหมือนเป็นสมบัติมีค่ามหาศาลชิ้นสุดท้ายที่ผิณูหลงเหลืออยู่ ดูช่างต่างกับที่เคยใช้มันอย่างฟุ่มเฟือยสุรุ่ยสุร่ายมาตลอดช่วงอายุขัย... ชีวิตเหมือนของบุหรี ให้ตายเถอะ! ข้าพเจ้าสะเทือนใจทุกครั้งทีจิกบุหรีมวนสุดท้ายขึ้นมา และขย่ำขยี้ของทิ้ง อุปาทานเหมือนได้ยินเสียงร่ำไห้โหยหวน เสียงร้องขอชีวิต เสียงเพื่อรำพันถึงอดีต และหวนกังวลถึงภาพหน้าซึ่งยังมีให้เห็น!

นึกแข่งชิงความแสร้งทูลของตนเอง ที่ทำให้ต้องมาทนมานสั่งขารอยู่กับความหนาวเหน็บ หยาดฝน และฟุ้งยุงกระหายเลือด...อยากจะเรียกให้รินหว่า อานุกาพแห่งความรักเรียกร้องก็ให้ละอายแก่ใจ คนพันธุ์ข้าพเจ้ากระด้างเกินกว่าจะมีความรู้สึกอันสุนทรเยี่ยงนั้น โดยเนื้อแท้ก็คือไอ้คนละโมภตระการม เห็นแก่ได้หน้าเนื้อใจเสือ แต่เมื่อยังไม่ถึงเวลาและจุดหมายที่ปรารถนา ที่พึงกระทำได้ในขณะนี้ก็คือโรยรายยาเสพติดแห่งอารมณ์ ที่เรียกกันว่าความรัก ลงในห้วงความคิดคำนึงของเหยื่อทีละน้อย วาดมโนภาพสุภาพบุรุษผู้อ่อนโยน เป็นห่วงเป็นใยหล่อนทุกฝีก้าวให้ซาบซึ้งประทับใจ นี่เองเป็นสาเหตุสำคัญให้ต้องติดตามหล่อนเหมือนหมาหวงนาย เทียวรับเทียวส่ง ลงทุนย้ายไปในซอยโลโครวันละกว่าสองกิโล และยังคงมารอคอยรถเมล์เที่ยวดึกที่แสนกันดารด้วยความอดทนแสนสาหัส...ผู้หญิงคือผลิตภัณฑ์ชิ้นที่เลวที่สุดของพระเจ้า หล่อนถูกสร้างให้อ่อนแอ เพื่อฝัน ตี้อрін โง่งเงา เปราะ และงมมาย หน้าซำที่ร้ายไปกว่านั้น พวกหล่อนเพียรซุกซ่อนนมด้วยเหล่านี้อด้วยสิ่งทีน่าทุเรศกว่า โดยการแสร้งแสดงความแข็งแกร่ง มั่นคง และชาญฉลาด, อหิงจา...มันเหมือนกับการชุนผ้าด้วยด้ายที่เบื่อยยุ่ย รังแต่จะทำลายผ้าทั้งผืนในที่สุด!

ฝนยังไม่ซา ข้าพเจ้าชำเลืองมองเรือหนาฬิกา เกือบจะสองทุ่มแล้ว...กรุงเทพฯ เพิ่งมาถึงจุดเริ่มต้น ไฟนีออนดวงแรกจากไนต์คลับเปล่งประกาย นักดนตรีเทียบเสียงกีตาร์ครางครวญ โสณณิณล์ดผ้ากระโจมอกชุ่มน้ำ สาวก้าตัดทอร่างระหวยพิชแอลกอฮอล์โนโมเต็ล และบทเพลงแรกของชาตานเพิ่งจะบรรเลง...กรุงเทพฯ เหมือนเหรียญสองสลึง กลางวันกับกลางคืนพลิกกลับกันคนละข้าง ต่างกันราวกับมิใช่เนื้อเดียวกันและไม่มีโอกาสสัมผัสผัสกันเอง...กลางวันของ

กรุงเทพฯ อาจหมายถึงเจตีย์สี่ทองวาววับจับเปลวแดด สาธุคุณเคร่งคิลสำรวม ออกโปรดลัศจรรย์ เด็กนักเรียนมุ่งไปตักดวงความรู้อันล้ำค่า ข้าราชการบ่ามหน้าสันทัด ท่างที่ข้าพเจ้ารู้จักมันคือคุณงามความดี...แต่กกลางคืนของกรุงเทพฯ อบอวลด้วยความบาป หนีงแพศยาและชายโหด นักรรรมจรรยาอมงเขม้น ครูสอนศีลธรรมร่าให้ สำหรับข้าพเจ้ามันเป็นคุณธรรมและความสุข...ผู้ช่วยวัยไม่เกินสามสิบ แข็งแรงและชาญฉลาด ย่อมรักที่จะตระกองแก้วเมรัยในอุ้งมือ โอบอสิตรีแนบข้าง รื่นหูกับเสียงดนตรีแผ่วพลิว มากกว่าเทิดคัมภีร์คร่ำคร่า แแบคุณธรรมหนักอึ้ง และสดับเสียงสวดมนต์ ถ้าเลือกได้ ให้ตายเถอะ! ข้าพเจ้าสมัครใจอยู่กับกรุงเทพฯ ซีกกลางคืนอีกสักก่อนอายุ และจะกลับไปเยือนด้านกลางวันพร้อมกับลมหายใจเฮือกสุดท้าย!

ชายคนนั้นผวาเข้ามาเหมือนโดนความมืดภายนอกถึบ หยาดฝนเกาะพร่างทั่วเสื้อกันฝนสีคล้ำ ปลายขาทางเงงสีหม่นที่โผล่พ้นชายเสื้อคลุมเกรอะโคลน รองเท้ากิ่งไปรวตที่สวมพอกตมหนักกว่ากระเบื้อง ใบน้หน้าส่วนบนหลุบหายไปใต้เงาหมวก เหลือเพียงสันจมูกโโด่งปลายมน ริมฝีปากบางเหยียดตรง และคางโค้งกลมกลิ้ง ค่ะหน่วยไม่ควรถึงสามสิบห้า...เขาขยับตัวเล็กน้อย ภูมึมือไปมา ทรวดตัวลงนึ่ง ปรายตามอง

“หนาวจันนะ”

เอ่ยขึ้นล่อยๆ แต่ก็คงจะต้องการไต่ยนคำตอบจากข้าพเจ้าบ้าง

“อ้อ...ฝนมันลงหนักเหลือเกิน”

และข้าพเจ้าไม่รีรอจะสนองตอบ

“นั่นซิ เห็นตั้งเค้ามาตั้งแต่เย็น...จะว่าไปมันก็เหมือนเป็นกลาง...”

ข้าพเจ้าเหลียวมอง เขาชะงักเบือนหลบ

“อ้อ ผมหมายถึงว่าอากาศร้อนมานานแล้ว ฝนลงเสียมั่งคงค่อยยังชั่ว”

เขาก็อก และข้าพเจ้าไม่นึกเชื่อว่าเขาจะหมายความตามที่แสร้งพูด

“อ้อ”

รับคำเบาๆ ในคอ โยนก้นบูทที่ตีบทิ้งไว้กับง่ามนิ้วลงบนพื้น ความจริงมันมอดนานแล้ว แต่ข้าพเจ้าเหงาแล้ว และยังนึกเสียดายเดนที่เหลือ

“เอานี้สิ”

อย่างสังเกตเห็น เขายื่นกล่องบุหรีเงินมาตรงหน้าดีดสปริงเปิด ออกจะกระดาก แต่ให้เกรงใจความอยากเป็นกำลัง หัวเราะเก้อๆ อุทานชอบใจเบาๆ

“ผอญมไม่ได้เตรียมตัวมาติดฝน เลยต้องเดือดร้อนคุณ”

หมายจะให้ตกลง แต่ไปหน้านั้นคงเฉยเมยอยู่เหมือนเดิม

“ไม่เป็นไร ผมเตรียมพร้อมเสมอ”

เขาเอ่ยขึ้นเรียบๆ

“พูดยังกับคุณจะเดินทางไกล”

ข้าพเจ้าเย้า

“ก็ใช่ และมันอาจจะเป็นการเดินทางที่ไกลแสนไกลที่สุดในชีวิตผม”

ยิ้มเคียดๆ แต่มรยตรงมปาก

“คุณจะไปไหนล่ะ เอสกิโมหรือแอฟริกา?”

บางคราวข้าพเจ้าก็ทะเลาะอย่างน่าตะ

“ผมอยากให้คุณรู้อะไรบางอย่าง...” เขาหันขวับมาจ้องข้าพเจ้า ยิ้มหึงยิ้มเกรียมจนรู้สึกเย็นวาบถึงไขสันหลัง “...เพื่อที่คุณจะได้เข้าใจผม”

ฝนกลับลงเม็ดหนักอีกครั้ง ลมพัดอื้ออึง...ข้าพเจ้าอัดควันบุหรีเข้าปอดแรงๆ แข็งใจสบตา ผืนยิ้ม

“ผมพร้อมที่จะฟัง และขอให้เชื่อว่าคุณวางใจผมได้เหมือนกับที่วางใจในตัวคุณเอง”

“ผมไม่เคยไว้ใจตัวผม”

เขากระซอกเสียง

“แต่ เอาเถอะ, ผมเชื่อใจคุณ”

เขาเสียบบุหรีที่ห้อยปลายหมิ่นเหม่กับริมฝีปาก ข้าพเจ้ากุกูกุจจ่อเปลวไฟ เขาพยักหน้ารับ อัดลมหายใจ

“ผมเพิ่งฆ่าคนมาเมื่อไม่กี่นี้เอง”

ข้าพเจ้าล้าล้าลายลาย มีความรู้สึกเหมือนกอบถ่านไฟแดงโรยไว้ในอุ้งมือ

เขาเอ่ยย้ำอีกครั้ง

“ผมเพิ่งฆ่าคนมา และไม่ว่าคุณจะเชื่อหรือไม่ก็ตาม เหตุการณ์ต่างๆ มันได้เกิดขึ้นแล้ว”

ข้าพเจ้าเริ่มอึดอัด หวาดขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล

“คุณกลัว”

เขาหยิ่ง

“เปล่า...เอ้อ...เพียงแต่ผมคาดไม่ถึง และไม่หนักมาก่อนเท่านั้น”

ข้าพเจ้าอึกอัก

“ดี แต่ก่อนอื่น เราควรจะมีข้อตกลงกันบางประการ...”

“คุณต้องการอะไร”

เหงื่อบางเม็ดเกาะหยดบนหน้าผาก

เขายิ้ม

“มันก็ไม่หนักหนาจนเกินไป เพียงแต่ผมไม่ต้องการรู้จักคุณ และไม่ต้องการให้คุณรู้จักผมเช่นเดียวกัน เมื่อผมเล่าเรื่องต่างๆ ให้คุณฟังเสร็จสิ้นลง เราจะทำจากกันเหมือนไม่เคยพบกันมาก่อน คุณจะลืมมันเสียก็ได้ ผมอนุญาต แต่อย่าริทำอะไรให้เลยเถิดไป ผมขอเตือนเอาไว้ล่วงหน้า”

ข้าพเจ้ายกไหล่ แขนมือทั้งสองข้าง

“ตกลง ผมบอกแล้วไงว่าคุณวางใจผมได้”

เขาอึดบู่หรี พ่นควันสีเทาลอยเป็นวงอยู่เบื้องหน้า

“ผมก็หวังไว้เช่นนั้น”

บางครั้งคนเราก็สนุกกับความรู้สึกกึ่งกลัวกึ่งกล้า ตื่นเต้นระคนอยากรู้ อยากสัมผัส มันเป็นความหรรษาบันเทิงที่ล้ำลึก และทุกซัฟรุณ...กับชายคนนั้น เขาอาจเป็นเพียงนักเล่นนิทานโกหกเจ้ามายา คนช่างฝันแพ้อุทหรือฆาตกรโหด...ข้าพเจ้ายังมีเวลาพอที่จะโลดถลาออกไปจากที่นี่ และลืมเหตุการณ์ต่างๆ เสียให้สิ้น อย่างน้อยก็เพื่อความปลอดภัยของตัวเอง ถ้าเขาบังเอิญเป็นผู้ร้ายฆ่าคนขึ้นมาจริง และเกิดวิปริตสังหารข้าพเจ้าเพื่อปิดปาก...แต่ถ้าข้าพเจ้าถูกต้องอยู่กับพื้น เหมือนมีรากอก ร่างกายแข็งที่อดจท่อนไม้ หัวใจเต้นกระชั้น ความอยากรู้

อยากเห็นसानโยคลุมครอบข้าพเจ้าไว้แน่นหนาเกินกว่าจะกระดิกกระเตี้ย

“ผมจะเริ่มต้นตรงไหนดี?” เขาลังเล “เอาเป็นตอนที่ผมไปทำงานป่าไม้ที่
ลำปางก็แล้วกัน...”

เขาแหงนหน้ามองเพดาน คล้ายจะหบทวนความทรงจำ

“เห็นจะสักสิบสองปีได้ เพิ่งปลดทหารใหม่ๆ กำลังหิวและเต็ม พอตีมี
เพื่อนชวนให้ไปทำป่าไม้ทางเหนือ มีหน้าที่ตรวจสอบจำนวนไม้ จ่ายค่าแรง และ
คุมตีตรา งานออกจะหนัก แทบหาเวลาหายใจไม่ได้ แต่เงินดีและสบายใจ เราตื่น
กันตั้งแต่ตีสี่ ลูดยหมอกและความหนาวออกไปสำรวจและบากเครื่องหมายตาม
ต้นที่ได้ขนาดในเขตลัมปะทาน ลักสูงเสียดยอดสยายกิ่งก้านมืดครึ้มจนแทบไม่เห็น
แสงเดือนแสงตะวัน พื้นดินปกคลุมด้วยใบไม้ที่หล่นร่วงทับถมกันจนน่าและ
เหม็นขึ้น มาลาเรียซุกซุ่มพอกๆ กับทากที่ชอบดูดกินเลือดและเกาะแน่นเหมือน
ปลิงควาย...คนงานของเรามีสักสามสิบคน มาจากทุกหนทุกแห่ง ทั้งแพร่ น่าน
เชียงใหม่ ลำปาง ขอนแก่น และกะเหรี่ยง เราทำงานด้วยกัน กินด้วยกัน และ
นอนด้วยกัน เลือดทุกเม็ดติดดูเหมือนจะผสมผสานและไหลรวมกันเป็นสายเดียว”

ดวงตาเริ่มแจ่มใส

“ยามกลางคืน เราล้อมวงรอบกองไฟ เสียงแคนแผ่วๆ กังวานผสมกับเสียง
ซึ่งและขลุ่ย ในความเงียบสงบ...มันเพราะจับใจ กลมกลืน นุ่มนวล และซาบซึ้ง
ผมอยากให้คุณได้ยินด้วยตัวเอง...มันเหมือน...เหมือนดังมาจากส่วนลึกของหัวใจ
ของเรา”

ข้าพเจ้าพยักหน้ารับ

“ผมอยู่ที่นั่นสักสองปี ก็เผชิญเกิดเรื่อง...คือปกติเราได้รับอนุญาตให้ผลัด
กันเข้าเมืองได้ทุกสัปดาห์ หลังจากรับเงินงวดหนึ่งๆ แล้ว เพื่อหาซื้อข้าวของที่
จำเป็นหรือเที่ยวเตรหาความสำราญ ผมกับอินแบ่งอยู่ในประเภทหลัง...หมอเพิ่ง
เข้ามาทำงานได้สักหกเดือน แข็งแรงเหมือนควาย และชื่อเหมือนหมาวัด ดูเหมือน
มาจากห้างฉัตร รูปร่างสันทนต์ ขาวละเอียดเหมือนผู้หญิงรมใบ คิ้วหนา ตาดี...
เราสองคนวนเวียนตามร้านเหล้าจนเมาได้ที่ จึงแวะไปที่ห้อง”

เขาเชยถ้ำบุรี

“อาจจะเป็นเพราะสารรูปเราขณะนั้นคงโศกและชานเต็มที ไอ้แมงกะแก๊พวกนั้นจึงgangs้อเอา จำได้ว่าฝนลงเม็ดในตอนนั้น ผมกับอินแปงหันหลังชนกัน ตะบันมันอยู่พักใหญ่กลางสายฝน ในที่สุดมันก็เล่นป็น...ผมโดนเข้าที่สีข้างกับหัวไหล่ เล่นเอาฟุบทีเดียว เคราะห์ดีที่อินแปงคร่อมผมเอาไว้...”

เขาชะงักชั่วครู่ กรามชนกันเป็นสันนูน

“ผมรอดมาได้ เพราะอินแปงเอาตัวเองเข้าแลก หมอพรุ่นไปทั้งตัว ผมยังจำภาพนั้นได้ติดตาจนวินาทีนี้...เลือดแดงฉานเปรอะร่างเราทั้งสองคน ผมประคองเอาไว้ในวงแขน เขากะตุกเป็นระยะ โบหน้าบิตเบี้ยว กล้ามเนื้อทุกส่วนเกร็งเซม็ง เลือดทะลักออกมาทางปากและจมูก ผมร้องไห้ ร้องไห้อย่างไม่อ้ายใคร น้ำตาไหลพรากเป็นทางเหมือนเด็กซี้แย ความรู้สึกขณะนั้นเหมือนถูกบีบที่หัวใจ มันทวิวๆ สั่นสะท้อน และปวดแปลบอย่างที่สุด...เขากุมมือผมไว้แน่น ผินยิ้ม และขอร้องผม...ขอร้องให้ผมช่วยดูแลเมียของเขาแทนเขาด้วย ผมสะอื้นรับคำ...บัดขับ และนี่คือต้นเหตุแห่งความยุ่งยากทั้งมวลในชีวิตผม”

เขากำมือแน่น จนลำแขนสันระริก

“หลังจากจัดการเรื่องศพอินแปงเรียบร้อย ผมก็เดินทางไปรับบัวคำ...อ้อ...เมียของอินแปง”

ข้าพเจ้าพยักหน้า

“หล่อนอายุเพิ่งจะสิบห้า แต่อวบเกินวัย ชาวละมุนและสวยอย่างไม่น่าเชื่อ ผมออกจากงานและพาหล่อนมาอยู่กรุงเทพฯ ด้วยกัน...ในตอนแรก หล่อนเชื่อเหมือนแมวเขา เชนอายและประหม่าเป็นนิจ ไม่กล้าแม่แต่จะสบสายตามผม...สิบบอกคุณไป ว่าผมตัวคนเดียว บัวคำจึงรับหน้าที่แม่บ้าน ช่วยดูแลจัดการทุกสิ่งทุกอย่างให้ หล่อนขยันขันแข็งเอาการเอางานเรียบร้อย และช่างเอาอกเอาใจสารพัด จนผมซึ้งรู้สึกตัวว่ากำลังจะเป็นคนที่ทำลายความไว้วางใจของเพื่อนตาย...”

เขาชำเลืองมองความมืดเบื้องนอก

“ผมตัดสินใจทำงานทำในต่างจังหวัด โดยทิ้งบัวคำไว้ที่กรุงเทพฯ แต่ก็เที่ยวไปเที่ยวมาสมาเสมอ พยายามให้หล่อนมีเพื่อน และผมออกเที่ยวเตร่ ซึ่งผมมั่นใจว่ามันจะเป็นหนทางที่ช่วยให้เราห่างไกลกันยิ่งขึ้นทุกขณะ”

รถเมล์เปิดไฟจ้า บีบแตรมาแต่ไกล และตะบึงหายลับไปกับความมืด

“แต่เหตุการณ์ก็กลับตรงกันข้าม หล่อนกลับที่ความเป็นห่วงเป็นใย และคิดถึงผม ทุกคราวที่ผมกลับมาบ้าน หล่อนทำตัวราวกับเป็นเมียที่น่านักนำส่งสาร ตื่นเต้นดีใจจนออกนอกหน้า กุสีกุจจอตลอดทั้ง เตรียมเครื่องอาบน้ำ หาเหล้า และอาหารคอยทำ จัดที่หลับที่นอนให้อย่างดี...ผมเริ่มว่าวุ่น พยายามหักใจและเตือนสติตนเองอยู่เสมอ”

ฝนซาหลง แต่ยังมีขาดเม็ดตสนิท

“ผมแก่งล้างผ้าผู้หญิงอื่นไปที่บ้าน ระหัดระทวยให้หล่อนเห็น...ให้ตาย ผมอยากให้หล่อนเกลียดผม ซิงซังผม หรือรักผู้ชายคนอื่นสักคน แต่แล้วก็ไม่อาจทำไปได้อะไร เพราะสงสารหล่อนจับใจ หล่อนร้องไห้จนหยดน้ำตาซาแดง ผวากอดเข้าผมเมื่อผู้หญิงคนนั้นกลับไป หล่อนไม่ได้พูดอะไร แต่เท่านั้นผมก็เข้าใจได้ดีพอ”

เขาทิ้งบุหรีลงบนพื้น บิดปลายรองเท้าบดทับ

“มันไม่ใช่เวลาน้อยๆ ผมทรมานตัวเองและหล่อนอยู่ถึงสิบปี...สิบปีเต็มๆ จนกระทั่งคืนนี้...”

เขาหยุดคำพูดชั่วคราว

“ผมกลับมาจากต่างจังหวัด ถึงบ้านตั้งแต่บ่าย กินเหล้ามาบ้างแต่ไม่มากนัก บัวคำรอรับผมตั้งแต่ประตูรั้ว หล่อนแต่งกายแบบชาวเหนือที่หล่อนชอบ ซิ่นสีเปลือกมังคุดกรอมเท้า เสื้อแขนยาวเนื้อบางสีชมพูอ่อน สยายผมยาวคลุมไหล่ แต่งหน้าเล็กน้อย แต่ก็สวยบาดใจ ้วยี่สิบสี่ของหล่อนผุดผาดและเปล่งปลั่ง สมบูรณ์ไปด้วยเลือดผาด ฐบหนึ่งที่ผมนึกอิจฉาและซิงซังอินแบ่ง เขาให้ผมใช้หนี้ชีวิตของเขาอย่างคุ้มค่าที่เดียว มันเหมือนผมเป็นไอ้หมาแก่ๆ ที่เจ้าของสั่งให้เฝ้าซิ่นเนื้อ ไม่กล้าแม้แต่จะลืมหือหรือลามเลีย...บัวคำปฏิบัติต่อผมเหมือนเช่นเคย จัดให้ผมนั่งพักบนเก้าอี้ ถอดรองเท้า ถูงเท้าให้ หล่อนขอตัวออกไปชั่วคราว และกลับมาพร้อมโซดาเย็นเฉียบ เหล้า และแก้วเนื้อละเอียดยในถาด หล่อนวางถาดลงบนโต๊ะ และซิงเหล้าให้ผม...ฟ้าครีมีและลมแรง เราคุยกันอยู่จนถึงเย็น ผมขยับตัวนี้ก็อยากจะอาบน้ำเพื่อจะได้นอนพักผ่อนเอาแรง หล่อนเถิบกระชิต

บรรจงแกะกระดูกเนื้อให้ เราห่างกันไม่ถึงสองนิ้ว จนได้กลิ่นน้ำหอมที่หล่อ่นใช้
โชยระเหย กลิ่นกายหล่อ่นเนียนและหวานชื่นร่ำอรามณัฐจวน ผมที่ทิวาสยาย
นั้นอ่อนนุ่มเหมือนเส้นไหมสีดำ มันละมุนแม้จะมีหินสัมผัส ลมหายใจแรงและ
กระชั้นกระทบความรู้สึก ให้ตาย ผมแทบได้ยืนเสียวหัวใจหล่อ่นเต้น ทำไมผม
จะไม่รู้ ไม่เข้าใจความต้องการของหล่อ่น ความรู้สึกผมวางเลือน หัวใจวาบหวิว
เลือดฉีดพ่นทั่วกาย...สาบานได้ ผมไม่รู้ตัวจริง ๆ ผมโอบหล่อ่นกระชับแน่นร่าง
ให้ทรุดต่ำลง บดขยี้ริมฝีปากหล่อ่นด้วยริมฝีปาก หล่อ่นอุทาน ทรวงอกสะท้าน
หายใจระรวย...”

ข้าพเจ้าหักนิ้วมือ ความรู้สึกขมวดเขม็ง

“จับพลันนั้นเอง เสียงฟ้าคะนอง ลมพายุโหมกระหน่ำ...ความรู้สึกของผม
ถูกปลุกในทันที ผลักร่างหล่อ่นให้ถอยห่าง ละอาย และเสียวใจระคน นรก ผม
กำลังจะทำลายตัวเอง...สายตาวัดค่าที่มองดูผมฉวยแวงนงและไม่เข้าใจ หล่อ่น
ผุดลุกขึ้น เกินกว่าผมจะทันคิด หล่อ่นกระซอกเสื่อเนื้อบางนั้นจากร่าง เลือ่ชั้นใน
คอคระเข้าหลุดตามมา เผยให้เห็นหนูนื้อนวนลเปล่งปลั่ง อวบอืด และทำทนาย...
ส่มองผมหม่นคว้าง หูอื้อ ตาลาย ผมทนไม่ได้...ผมทนต่อไปไม่ได้ มือทั้งสองเกร็ง
กระซอกหล่อ่นให้ถลาเข้ามา กดมือลงกับลำคอและบีบ บีบ จนร่างหล่อ่นอ่อน
ระทวยอยู่กับมือ...”

สายตาวัดค่าข้าพเจ้าเหมือนจะขอความเห็นใจ เสียวใจในความผิด และ
เจ็บปวดอย่างแสนสาหัส เหงื่อเม็ดโป้งแตกพลักอยู่บนใบหน้าที่หม่นคล้ำ ไหล
ทั้งสองข้างคุ้มงอ กายสั่นสะท้าน

“คุณต้องเข้าใจผม...คุณต้องเข้าใจผม...ผมไม่อยากจะเป็นคนแล้ว...ผมไม่
อยากเป็นคนนรคุณ...คุณต้องเข้าใจผม...”

เขาสะอื้น ซบหน้าลงกับฝ่ามือ น้ำตาไหลพรากเป็นทาง

พายุกลับโหมกระโชก ฟนสาดละอองกระเซ็น ความมืดภายนอก
ดูเหมือนจะยิ่งมืดมนจนข้าพเจ้ามองไม่เห็นสิ่งใด และไม่คิดว่าจะมี
สิ่งใดหลงเหลืออยู่ในความมืดนั้นอีก!

ไฟในทรวง

“นั่นเธอจะไปไหน?”

ชายพิการร้องถามมาจากรถเข็นมุมห้อง แววมุ่นหมอง จากความทุกข์ทรมานเผาผลาญเขาให้ดูแลเกินวัย ไหล่ทั้งสองข้างค่อม ผมหงอก ประปราย นัยน์ตาแห่งระเหย แก้มตบลึก

“มันเรื่องของฉัน”

หล่อนขึ้นเสียง นัยน์ตามีได้ละจากราวเสื้อผ้า

เขาไสรถเข้ามาประชิด

“ฉันเป็นพ่อของเธอได้ยินไหม, ฉันเป็นพ่อเธอ!”

น้ำเสียงลั่นสะท้าน หายใจแรงจนหอบ

“เซอะ”

หล่อนปรายตามองอย่างเย้ยหยัน

“พ่อ...ไอ้พ่อเรศลูกกะตาอย่างนี้แหละหรือ เจียมสังขารตัวเองเสียบ้างซี...”

“บิดซบ”

เขาคำราม มือทั้งสองขยุ้มลงบนเท้าแขนเก้าอี้บีบเกร็งแน่นด้วยอารมณ์ โกรธที่พลุ่งประดัง

“ให้ตายเถอะ, ทำไมเธอถึงไม่ยอมเซ็นหนังสืออย่าให้มันรู้แล้วรู้รอดไปนะ

เราจะได้สิ้นสุดกันเสียที”

หยิบเสื้อชุดที่ถูกใจออกมาจากราว ปลดไม้แขวนโยนไปทางหนึ่ง

“ฮี, เธอจะกักกันฉันเอาไว้ทำไม?”

ใบหน้าเขาเผือดลงจนขาวซีด เส้นโลหิตที่ขมับบวมเป่ง น้ำเสียงของหล่อน
ท่าทีของหล่อน อวดดีและท้าทายจนเกินทน

“ทำไมนะหรือ?”

เขาเปล่งเสียงกังวานลั่นพร่า

“เพราะฉันอยากทรมานเธอ! ทรมานผู้หญิงแพศยาอย่างเธอให้ถึงที่สุด
ได้ยืนใหม่, ฉันจะฆ่าเธอ ฉันจะฆ่าเธอ!”

เขาซบหน้าลงกับฝ่ามือทั้งสอง สะอื้นแรงๆ

หล่อนหัวเราะเสียงแหลม

“โอ๊ย, ตัวของตัวยังเอาตัวจะไม่รอดอยู่แล้วยังจะอวดกำแหง...”

ขยับร่าง ขณะสอดกายลงไปใ้ในกระโปรงติดกันลึสุด

“มานี่แน่ะ”

ร้องเรียกเบาๆ แต่เขายังคงนิ่งเฉยอยู่อย่างเดิม

“ใจน้อยไปได้”

หล่อนเฝ้า พลังก้าวไปหา วางมือลงบนท้ายทอย ขยับปอดผมเล่นอย่าง
ปลดบโยน

“คนดี, รูดซิปให้หน่อยซิ”

เลื่อนตัว โอบวงแขนรอบลำคอ ทอดใบหน้าเกลือกออยู่ที่ช่วงไหล่

“ฉันจะไปบ้านแม่ เต็มก็กลับ อยากทานอะไรมั้งล่ะ จะซื้อมาฝาก...ขอโทษ
ที่ฉันปึงปึงกับเธอ หมูนี่อารมณ์มันไม่ค่อยดี”

หล่อนแกะมือเขาออก กดปลายจมูกลงบนแก้ม

“ยิ้มหน่อยซิ หน้าบึ้งอย่างงี้ไม่หล่อหรือรู้ไหม”

เขาเงยหน้าขึ้นช้าๆ ฝืนยิ้ม แต่ดวงตาทั้งสองข้างสว่างแดงและหม่นหมอง

“นี่...”

หล่อนผละออกห่าง หมุนตัวมาทางด้านหน้า

“รูตชิบให้ก่อน”

เขาเอ้อมมือแตะหัวชิบ

“เร็วชิ”

หล่อนแรง แต่ร่างอรชรกลับถูกรวบไว้ในวงแขนอย่างแน่นหนา

“ฟิตอะไรขึ้นมา?”

หล่อนถามกลัวหัวเราะ แทนคำตอบเขาโอบรัดรุนแรง เกือบหนีกับแผ่นหลังขาวนวล

“เล่นบ้าง... เลื้อยแสงยับหมด”

หล่อนแสร้งทำโกรธ

“ถ้างั้นอย่าใส่มันเลย”

“อ้อ, ไม่เอาหน้า”

มือเขาเปะปะไปทั่วเรือนร่าง รูตแขนเลื้อยหลุดจากช่วงไหล่ ตัวเลื้อยเลื่อนลงมากองที่เอว ช่วงบนเหลือแต่เพียงบราเชียร์ตัวเล็กๆ บดบังทรวงอกที่พุ่งชัน, เขาดึงหล่อนให้หันกลับมาซุกไปหน้าลงบนหน้าท้องเนียนละมุน หล่อนทอดแขนลงข้างกายอย่างเหนื่อยอ่อน เขาเอ้อมมือโอบสอดไปเบื้องหลัง แทะตะขอบบราเชียร์ปลดมันออกโยนไปทางหนึ่ง เลื่อนมือลงมายังเอวคอดกึ่ง... เลื้อนเก้าอี้ไปที่ตู้ติดผนัง ดึงกระป๋องตัวนั้นลงมากองกับพื้น หล่อนผวาเข้ากอด เขาเกลือกจุมูกและริมฝีปากกับนูนเนื้อแน่นหนั้น หล่อนจิกปลายเล็บกดหัวไหล่ เขาเบนกายเลื้อนไปหน้ามาที่ซอกคอ ซอนไฉ่แรงๆ หล่อนสยิวกาย เขาโน้มร่างให้ทรุดลงมา บดริมฝีปากขยี้ริมฝีปากอึดขึ้น หล่อนหลับตาพริ้ม หายใจระรวย... หนีปล้น! เหมือนโลกหยุดหมุนในเสี้ยววินาทีนั้น! เขาผลักหล่อนเซห่างออกไป สะบัดหน้ากลับ มือที่กุมเท้าแขนเกร็งเขม็ง กรามขบกันเป็นสันนูน หยาดน้ำตาเอ่อทันขอบตา... หล่อนตกตะลึงชั่วคราว ความรู้สึกสับสนวุ่นวาย รสเสน่หาครึ่งๆ กลางๆ ควบสลาย อารมณ์เจ็บแค้น ผิดหวังกรูขึ้นมาประดังแทนที่ ระเบิดหัวเราะเสียงสั้น สะท้านและเหน็บแนม

“ฮี้ แค่นจะโรมานซ์”

เขาซบหน้าลงบนฝ่ามือ สะอื้นแรงๆ หล่อนกรากเข้าถึงตัว กระซากผ้า

ตาสกอตที่ทอดคลุมร่างกายท่อนล่างของสามี เผยให้เห็นช่วงขาที่ถูกตัดขาดตั้งแต่หัวเข่าทั้งสองข้างลงไป

“ทำไมไม่ตายให้มันหมดเรื่องหมดราวไปนะ”

หล่อนโกรธจนหอบ

“จะอยู่ประมาณฉันไปถึงไหนกัน”

นาฬิกาที่ข้างฝาบอกเวลาใกล้จะตีหนึ่ง บรรยากาศรอบข้าง อังว้างและวังเวง เสียงแมลงกลางคืนกรีดปีกอยู่ไกลๆ อากาศเย็นจนรู้สึกหนาว ท้องฟ้าคืนแรมมืดมน และหัวใจเขากำลังร่ำไห้ ปวดแปลบและทุกข์ทรมานแสนสาหัส บาดแผลฉกรรจ์ที่ได้รับจากอุบัติเหตุทำลายอนาคตอันงดงามให้แหลกลาญลงโดยสิ้นเชิง อดีตนายร้อยโทสรรพาวุธทหารบกผู้เชี่ยวชาญการประดิษฐ์วัตถุระเบิด กลายเป็นคนพิการที่ต้องซุกกายอยู่กับบ้าน ทนรับการรังเกียจเหยียดหยามจากเมียสุดที่รัก มีชีวิตอย่างซังกะตายเพื่อรอวาระสุดท้ายที่จะมาเยือน...จุดบัพที่รุ่มนวลใหม่ และคาบไว้กับมูมปาก...หล่อนกลับบ้านไม่เป็นเวลาในระยะเวลาหลัง ออกเที่ยวเตร่และคบเพื่อนผู้ชาย ความรัก ความไว้เนื้อเชื่อใจเริ่มเปลี่ยนเป็นความหวาดระแวงและหึงหวง เขา รู้สึกเหมือนเป็นตัวงั่งที่ถูกเมียตบตาอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน หลายครั้งหลายหนที่เขาพยายามตักเตือนและขอความเห็นใจจากหล่อน แต่มันกลับกลายเป็นชนวนวิวาทในที่สุด...อย่างเช่นวันนี้หล่อนผลุนผลันออกจากบ้านไปตั้งแต่บ่าย โดยที่เขาไม่มีโอกาสล่วงรู้เลยว่าหล่อนใช้เวลาเหล่านั้นที่ไหน กับใคร และอย่างไร

เสียงรถยนต์แล่นเข้ามาตามตรอก และจอดลงที่หน้าบ้าน...คงเป็นหล่อน...เขาคิด พลางเลื่อนเก้าอี้จากมุมห้องมาที่ประตู เสียงเปิดประตูรั้วและเสียงฝีเท้าคนสองคนก้าวเป็นจังหวะมาหยุดตรงประตูบ้าน มือที่กุมลูกบิดชะงัก หัวใจเต้นแรง เขากอดเก้าอี้ออกมาช้าๆ แนบหูกับฝาผนังฟังการสนทนา...

“พอที่เถอะ จะรีบร้อนไปถึงไหน”

นั่นเสียงหล่อน เขาจำได้แม่นยำ ไปหน้าชาวบ มือทั้งสองบีบเกร็งเข้าหากัน “วืออกสายน่ารักอย่างนี้ จะให้ผมทำใจเย็นอยู่ได้ยังไง”

“ไม่เอาหน้า”

หล่อนปราม

“อ้อ, บอกว่าอย่า แหม่ดูซิ ห้ามไม่ค่อยเชื่อเลย”

“โอ้, วิจะทรมานผมไปถึงไหนนะ”

“ก็พຽงนี้ไงล่ะ”

หล่อนอ้อน

“กว่าจะถึงพຽงนี้ ผมคงตายเสียก่อน”

“สมน้ำหน้า”

“วิไม่สงสารผมเทร่อ”

“คนใจเสาะอย่างนี้ ตายเสียได้ก็ดี...โอ้, ไม่เอาน่า อย่าใจน้อยซิคะ วิ ล้อเล่นนะ ใครจะปล่อยให้คุณตายได้ลงคอ พຽงนี่นะคะ พຽงนี้ค่อยพบกันใหม่ พຽงครั้ง ที่เดิม”

น้ำเสียงหล่อนขาดเป็นห้วง เสียงฝีเท้าเดินห่างออกไปช้าๆ เขาถอยเก้าอี้ อย่างระมัดระวังกลับเข้าไปในห้องนอน สงบสติอารมณ์ชั่วคราว พยายามลืมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผ่อนลมหายใจ หลับตา นิ่ง และนาน...

“เมื่อคืนไปไหนมาล่ะ”

เขาถามเรียบๆ ทอดสายตาดำจ้องอยู่ที่ไอความร้อนจากถ้วยกาแฟ

“โอ๊ย, หลายต่อหลายแห่งจนจำไม่ไหว”

หล่อนป่ายเหยบนชั้นขนมปัง แล้วส่งมาให้

“คงสนุกมากซินะ”

ถามขณะรับขนมปังมาถือไว้

“ก็อย่างงั้นแหละ พอแก้เหงาเท่านั้น”

หล่อนเลื่อนขวดพริกไทยมาตรงหน้า เขย่าขวดก่อนเทใส่ชอล์ก

“คืนนี้ฉันจะไปบางแสนกับเพื่อนๆ คงกลับตอนเช้า...เออ, ไม่ต้องคอย

หรอคนะ”

“เพื่อนผู้หญิงหรือผู้ชาย”

ถามเหมือนไม่สนใจ

“ผู้หญิงซี”

หล่อนเอียงคอมอง

“ไม่ไว้ใจอีกแล้วซีไหม”

“เปล่า”

เขาปฏิเสธ

“ง่วงจัง”

หล่อนหาว บิดกายไปมา

“ขอเอนหลังสักครู่ละ ของบนโต๊ะทิ้งไว้ที่นี่แหละ เดี๋ยวฉันจัดการเอง”

“เชิญ, ฉันจะไปหลังบ้าน”

เขาเลื่อนเก้าอี้

“สักสิบชั่วโมงปลุกด้วยนะ”

หล่อนตะโกนสั่ง

รอจนแน่ใจว่าหล่อนหลับสนิทแล้ว จึงหวนกลับมาที่ห้องนอน บรรจงเปิดลิ้นชักที่เก็บเครื่องประดับของหล่อนอย่างแผ่วเบา และหยิบเอาสร้อยทองคำหย่อนนาฬิกาที่ทำเป็นจี้รูปผีเสื้อที่หล่อนชอบใช้ออกมา, ด้วยความรู้ความชำนาญเกี่ยวกับวัตถุระเบิด คงพอช่วยให้เขามีโอกาสแก้แค้นหล่อนได้สมใจ เขายิ้มเครียดขณะกำลือมรณะไว้ในอุ้งมือ

“จะไปละหรือ?”

ถามเสียงเรียบๆ ตายังคงจับอยู่ที่หนังสือพิมพ์ฉบับบ่ายในมือ หล่อนพยักหน้ารับ หมุนตัวไปมาหน้ากระจกเงา

“เอารถไปหรือเปล่า?”

“ไม่ละ”

หล่อนปฏิเสธ

“ชุดนี้ยังสวยอยู่นะ, ที่เธอซื้อให้เมื่อปีที่แล้วไง”

แสร์งถามเพื่อเอาใจ

“ชื่อ...”

เขาจับคำ

“...สร้อยนาฬิกาเส้นนี้ก็ยังไม่เก่าเลย”

“ถึงว่าซี”

หล่อนก็มอง

“ฉันรักมันออกจะตาย”

เขายิ้มที่มุมปาก หล่อนเดินมาจูบลาเบาๆที่หน้าผาก

“ไม่ต้องคอยนะที่รัก”

หันมาลึ่ง ขณะก้าวเท้าออกจากประตู

“ลาก่อน”

เขาพึมพำกับตัวเอง

“อีกครึ่งชั่วโมง ทุกสิ่งทุกอย่างก็จบสิ้นกันที่ อ้า...ห่มครึ่ง, ถ้าเป็นไปตามนัด ระเบิดเวลาคงทำหน้าที่ของมันอย่างซื่อสัตย์ ทั้งหล่อนและไอ้หมอนั่นคงแหลกลเป็นจันท์ในพริบตา!”

ระเบิดหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง เลื่อนเก้าอี้ไปที่เซตบอร์ด คว้าวาดวีสก็จากชั้นล่างออกมารินใส่แก้ว ต่อม...ต่อม...และต่อม เพื่อดับอารมณ์ฟุ้งพล่าน!

“นี่, เรื่องอีกนิดได้ไหม”

หล่อนชะงักหน้าข้ามเบาะ คนขับแท็กซี่เหลือบตามองจากกระจก ยกไหลก่อนตอบ

“แค่นี้ก็เร็วมากแล้วครับ ถ้าเกินไปกว่านี้เดี๋ยวจะเกิดอันตราย”

“เอาเถอะๆ...ฉันมีธุระตอนห่มครึ่ง นี่พาเข้าไปตั้งห่มลึบกว่านานทีแล้ว ยังไม่ได้ครึ่งทางเลย”

คนขับส่ายหน้าอย่างระอา

“เสียดายที่เดี๋ยวนี้ผมมันแห้งเสียแล้ว ไม่งั้นจะบั้งให้คุณตัวเกร็งเขี้ยว”

หล่อนหันบั้ง หวังตัวลงกับพนักแรงๆ เบือนสายตาดูออกไปมองข้างทาง

“เมื่อก่อน ผมก็เป็นตีนผีคนหนึ่ง...”

เขาเอ่ยขึ้นช้าๆ หล่อนมิได้ละสายตาจากภายนอก แต่เขาไม่สนใจ ยังคงเอ่ยต่อไป

“ขับรถยนต์นี้แหละคุณเอ๊ย ยิ่งกะพายุบูแคมก็ไม่น่าน”

ช้าเลื่องมองดูหล่อนชั่วคราว

“อิที่นั่น วันนั้น ฝนก็ตกพราๆอย่างนี้แหละ ข้าจวนจะหมดกะด้วย ผมจับผู้โดยสารได้ก็พุ่งรถราวจะจรวดทีเดียว พอถึงทางแยก สัญญาณไฟทางผมเปลี่ยนเป็นสีแดง แต่ผมไม่ฟังเสียงฝาไฟแดงทันที รถแท็กซึ่งทางขวางปาดออกมาพอดี ผมเบรกจนตัวโก่ง แต่ถนนลื่นและระยะกระชั้นเกินไป รถเลยประสานกันอย่างจัง...”

เขาโบกมือให้รถคันหลังที่บีบแตรขอทางดังสนั่นมาแต่ไกลออกหน้าไปก่อน อุทานสบบถึในลำคอ ก่อนเอ่ยต่อ

“ผมและคนโดยสารทั้งสองคันโชคดีที่ไม่เป็นอะไรมาก แต่คนขับอีกคันนั้นถูกตัวถังอัดจนกระดูกขาแตกเกลียวซี่ซี่ทั้งสองข้าง หมอต้องตัดขาทิ้ง”

หล่อนเกิดอาการหวาดเสียวขึ้นมาอย่างประหลาด

“แล้วเรื่องราวเป็นยังงัย?”

“ผมติดตะรางอยู่พัก ออกมาก็ต้องหาเลี้ยงเขาจนทุกวันนี้”

“ทำไมล่ะ?”

หล่อนชัก

“เขาเป็นพี่ชายผมเอง!”

หล่อนอึ้ง

“อ้อ, แล้วเขาไม่มีลูกเมียหรือ พี่ชายนะ?”

“มีเมีย - แต่ก็เหมือนไม่มี”

“ทำไมล่ะ เธอ...อ้อ, ทั้งเขาไปหรืองัย?”

“ไม่ใช่อย่างที่คุณคิด”

เขาขึ้นเสียง

“เธอเป็นคนดีที่สุดคนหนึ่งที่เคยเจอ คุณและหาเลี้ยงเขาตลอดเวลาที่ผมต้องโทษ จนกระทั่งก่อนผมพ้นคดีไม่นาน เธอก็ถูกจับด้วยข้อหาเป็นโสเภณี!”

เขานิ่งไปชั่วครู่

“เธอรักพี่ชายผมมาก จนไม่อยากให้เขาต้องกระทบกระเทือนใจว่าตลอดเวลาเธอต้องขยาดตัวเลี้ยงเขา เธอขอให้ผมปิดเรื่องของเธอไว้... ส่วนตัวเธอเองป่วยเป็นโรคซิฟิลิสขั้นรุนแรงระหว่างถูกกักกันอยู่ที่ปากเกร็ด มีชีวิตอยู่ทุกวันนี้เพื่อรอความตาย!”

หล่อนนั่งจ้อง สมองสับสนวุ่นวาย ความรู้สึกบางอย่างที่เธอไม่เคยมีมาก่อนจับจับหัวใจ ชะงักตัว ออกคำสั่งด้วยเสียงสั่นเครือ

“ฉันไม่ไปที่นั่นแล้ว กลับไปส่งฉันที่เก่า!”

คนขับชำเลื่องมอง ถอนหายใจหนักๆ ขณะเบรกรถฟรีด

หล่อนก้าวลงจากรถแท็กซี่อย่างระโหย หัวใจตีบตัน หยาดน้ำใสๆเอ่อคลอตา คิดถึงเขาอย่างจับใจ หล่อนอยากสารภาพผิดกับเขา ยอมรับการลงโทษทุกอย่าง ภาวนาขอเพียงให้เขาให้อภัยหล่อนสักครั้ง เพื่อหล่อนจะได้มีโอกาสขอใช้หนี้การกระทำแต่กาลก่อน หล่อนจะคอยอยู่ใกล้ๆเขา ดูแลและให้ความรักความเห็นอกเห็นใจ...บ้านเงียบเซียบ เขาคงขลุกอยู่หลังบ้าน ดูต้นไม้และปลาเงินปลาทองอยู่ตามลำพังอย่างเหงาหงอย ความสงสารบีบคั้นความรู้สึกอย่างแรง หล่อนพาตัวเองผ่านเข้าไปในบ้าน...ประตูห้องนอนเปิดแง้มอยู่ เขาคงจะนอนหลับ...หล่อนคิด ซ้ำเลื่องมองนาฬิกาข้างฝา อีกไม่ถึงนาที่จะทุ่มครึ่ง ป่านนี้ซูริกคงพลุ่งพล่านและกระสับกระส่าย หล่อนไม่เคยผิदनัดมาก่อน แต่คืนนี้จะเป็นอย่างครั้งแรกและครั้งสุดท้าย..ผลึกประตูให้เปิดออกและก้าวเข้าไปในห้อง...เขาอยู่ที่นั่นเอง พุบอยู่ก้มกับเก้าอี้ ขวดวิสกี้ก่กึ่งอยู่บนพื้น หล่อนสาวเท้าไปหา ก้มตัวลงจับหน้ากับตักกอดร่างเขาแน่น และร่ำไห้...

เสียงนาฬิกาตีบอกเวลาทุ่มครึ่งกั่วงวานก้อง แต่เขาและหล่อนคงไม่ได้ยิน ...และไม่ได้ยิน แม้แต่เสียงระเบิดกัมปนาทที่ดังกึกก้องขึ้น แทบจะเวลาเดียวกันนั้น!

คนบนยอดดึก

“อากาศดีนะครับ”

ชายหนุ่มทักทาย สายตาของเขาทอดไกลออกไปเบื้องหน้า

“ผมชอบลมเย็นๆ แบบนี้ มันทำให้รู้สึกปลอดโปร่งและเป็นอิสระดี”

ข้าเล็งมองผู้ชายที่ยืนห่างออกไปไม่กี่กิโลเมตรหนึ่ง

“วันนี้วันที่เท่าไรนะ”

เขาคุยอยู่คนเดียวต่อไปเรื่อยๆ โดยไม่คำนึงว่าผู้ชายคนนั้นจะสนใจฟังหรือไม่

“อ้อสิบเจ็ดเข้าไปแล้ว”

ลดนาฬิกาข้อมือที่ยกขึ้นดูวันที่ลง

“รู้ไหม บางทีผมอยากให้เดือนหนึ่งมันมีแค่สิบล้าน - ใจสามสิบล้านถึงสามสิบล้านเอ็ดวันอย่างเดียวนั้นมันนานเหลือเกินนะ กว่าจะถึงสิ้นเดือน...”

เขาได้ยिनคล้ายๆ เสียงหัวเราะเป็นครั้งแรกจากอีกฝ่ายหนึ่ง

“...แต่ก็อย่างที่ ถึงเดือนหนึ่งจะเหลือสักไม่กี่วัน ใจเงินเดือนซี่ปะตัวของพวกเราก็คงจะหมดเสียตั้งแต่วันแรกที่ได้รับมันแหละ”

เขาพยายามทำท่าทางให้เป็นกันเอง ขณะล้วงซองบุหรี่ยาจากกระเป๋าเสื้อยืดออกมาส่งให้

“สมัยนี้อะไรๆ มันก็แพงนะครับ เว้นเสียแต่ค่าแรงงานของมนุษย์เท่านั้น”
หัวเราะเก้อๆ ขณะดึงซองบุหรี่กลับ เมื่อฝ่ายนั้นไม่ได้สนใจที่จะรับ

“และที่ร้ายไปกว่านั้น ใ้งานสำหรับมนุษย์นี้ยิ่งวันมันก็ยิ่งหายากเหลือเกิน”
เขาหัวเราะทีๆ ในลำคอ

“จนกระทั่งบางครั้งคนเราแทบไม่มีโอกาสได้เป็นฝ่ายเลือกงานที่ตนถนัด
หรือรักที่จะทำเลย โลกมันถึงได้ยุ่งเหยิงกันอยู่ทุกวันนี้”

ชายหนุ่มพยายามที่จะจุดบุหรี่ที่คาบไว้ตรงมุมปากอย่างยากลำบาก

“ดูผมเองเป็นตัวอย่าง - ผมเป็นโรคกลัวความสูง แต่กลับต้องมาทำงาน
ไอ้ที่สูงๆ”

เขาโยนบุหรี่และไม่ซัดไฟทิ้งอย่างหมดความอดทน

“ดูซิ อยากจะสูบบุหรี่สักมวนลมก็ดันแรงจนจุดไฟไม่ติด”

ชายหนุ่มถอนหายใจ

“คุณมีครอบครัวหรือยังครับ”

เขาเปลี่ยนเรื่องอย่างง่ายๆ แต่หลังจากนั่งรอฟังคำตอบสักพัก เขาก็เอ่ย
ต่อไปตามเคย

“ผมน่าจะอยู่กับผู้หญิงคนหนึ่งมาห้าหกปี ก็ตอบไม่ถูกหรือครับว่ารัก
หรือไม่รัก มันเป็นเรื่องที่ผู้ชายทุกคนควรจะต้องมีมากกว่า ผมหมายถึงผู้หญิงหรือ
เมียนั้นแหละ เหมือนกับเราที่ต้องผูกนาฬิกาข้อมือ เสียบปากกาที่ชอบกระเป่า
เสื้อเชิ้ต อะไรทำนองนั้น - จะว่าหล่อนเป็นเฟอร์นิเจอร์ชิ้นหนึ่งของพวกผู้ชายเรา
ก็คงได้มั้ง”

เขาหยุดไปนิดหนึ่ง เหมือนจะรอฟังเสียงหัวเราะหรือความเห็นจากผู้ชาย
คนนั้น - แต่ก็ผิดหวัง

“ที่นี้พอวันดีคืนดี ผมก็ถามตัวเองว่า ผมกับเธออยู่ด้วยกันมานานเพียงพอ
หรือยัง แล้วก็ได้คำตอบว่า โอ๊ย เกินพอแล้วละ เท่านั้นเองผมก็หัวกระเป่าเสื้อผ้า
ออกมาจากบ้าน แล้วก็ไม่เคยกลับเข้าไปอีกเลย”

เขายักไหล่

“ก็เกมแค่นั้นเอง”

ชายหนุ่มหนึ่งไปอีกชั่วครู่ อย่างจะกำลังนึกเรื่องคุยหรือหยิ่งท่าทีของอีกฝ่ายหนึ่ง

“คล้ายๆ ผมจะได้ยินเสียงเพลงนะ”

เขาทำท่าเสียวหูฟัง

“จริงๆ ด้วยซิ เพลงบรรเลงสโตร์นี่ผมชอบจังเลย คุณชอบเพลงแบบไหนครับ อ้อ...อย่างน้อยนี่ก็เป็นสิทธิมนุษยชนขั้นมูลฐานอย่างหนึ่งละที่ไม่มีใครมาบังคับใจเราได้...”

เขายิ้มทำนองเพลงในคอเบาๆ

“...เออ ผมนึกอะไรออกอย่างหนึ่งแล้วละ ดูเหมือนวันนี้จะเป็นวันเปิดตึกหลังนี้ละ ตอนผมขึ้นมาเห็นรถจอดกันเต็มไปหมด ไ้บันถนหนักติดกันยาวเหยียด ผู้คนแต่งตัวสวยๆ เยอะแยะลานตา เพลงที่เราได้ยินนี่คงมาจากวงดนตรีในงานฉลองตึกหลังนี้เอง”

เขาหายใจเข้าปอดแรงๆ - รู้สึกตัวว่าซึกจะเริ่มเหนื่อยและอ่อนเพลีย

“นี่เป็นตึกหลังที่สูงที่สุดในกรุงเทพฯ เขียวนะคุณ ผมนับไม่ถ้วนหรอกว่ามันกี่ชั้นกันแน่ เพราะทนแหงนคอตั้งบ่าอยู่ไม่ไหว ทุกสิ่งทุกอย่างในตึกนี้ว่ากันว่าดีที่สุดในประเทศไทย ไม่ว่าจะป็นวัสดุก่อสร้าง การตกแต่งประดับประดา แม้กระทั่งระบบรักษาความปลอดภัย...”

เขาทำเสียงฮืออย่างเยาะเย้ย

“...แต่กระนั้นก็ไม่วายจนได้ซิหน่า”

ชายหนุ่มสูดลมหายใจเข้าปอดอีกครั้ง ก่อนเอ่ยต่อซ้ำๆ

“ผมว่าไอ้ตึกหลังนี้เขาสร้างไม่เลวจริงๆ นะ อย่างน้อยก็ใช้เป็นหอคอยไว้ชมสลัมกับรถติดในกรุงเทพฯ - คุณลองมองไปรอบๆ ซิ ที่ไหนๆ ก็มีแต่รถยนต์แน่นถนน คิวจากท่อไอเสียลอยโขมง เหมือนโรงงานลับปะรังเค...ถัดจากถนนก็เป็นสลัม ถัดจากสลัมก็เป็นสลัม แล้วก็สลัม”

เขาหัวเราะดังๆ อย่างไม่มีเหตุผล

“ให้ตายเถอะ คุณช่างไม่มีความรู้สึกอะไรบ้างเลยเชียวหรือ”

ผู้ชายคนนั้นไม่ได้หันมามองทางเขาด้วยซ้ำ

มีเสียงกระจกด้านหลังถูกเคาะเบาๆ ชายหนุ่มหันไปมอง เขาแลเห็นใบหน้าของผู้ชายสองสามคนแบบกระจก มันแบบสนิทจมนองดูแบนราบและบิดเบี้ยว น่าเกลียด ผู้ชายเหล่านั้นทำสัญญาณเรียกเขา...ชายหนุ่มชำเลื่องมองดูผู้ชายที่ยืนอยู่ข้างๆ ในดหนึ่ง ก่อนที่จะค่อยๆ กระเถิบตัวโดยใช้หลังพังกำแพงตึกมาหาพวกนี้...

“นี่แน่ะคุณ...”

ชายหนุ่มหอบแรงๆ หลังจากที่ได้รับกระดาดสองสามแผ่นจากคนที่อยู่ในตึก มาถือไว้ในมือ และค่อยๆ กระเถิบกลับมายืนที่เดิม

“...ผมมีข้อเสนอที่น่าสนใจอยู่ในกระดาดเหล่านี้”

เขาขยับกระดาดในมือให้มีเสียงดัง

“คุณจะอ่านเองหรือให้ผมอ่านให้ฟังล่ะ”

เขาถาม และโดยไม่รอฟังคำตอบ ชายหนุ่มเอนหลังแนบกับกำแพงและยกกระดาดในมือขึ้นอ่านดังๆ

“ใบแรกที่ผมจะอ่านนี้เป็นใบขายกรรมธรรม์ประกันชีวิต - เป็นโอกาสของนาที่สุดท้ายของคุณแล้ว ที่จะตัดสินใจประกันชีวิตไว้กับเรา บริษัทของเรามีกิจการมั่นคงมากกว่าสี่สิบปี การดำเนินงานของเราเป็นที่เชื่อถือได้ในความซื่อสัตย์ และมีผู้นิยมใช้บริการมากกว่าหนึ่งล้านคนทั่วประเทศ...เราขอเชิญชวนอีกครั้งให้คุณประกันชีวิตไว้กับบริษัทของเราเพื่อใช้ความตายของคุณทำเงินทำทองให้กับน้องเมียขี้นที่คุณเกลียดหน้าหน้า หรือไอ้ลูกๆ ที่น่าเตะของคุณ”

ชายหนุ่มหัวเราะเสียงดัง ขณะร่อนใบเสนอขายกรรมธรรม์ออกไปในอากาศ
“วรรคหลังๆ นี่ผมเต็มมันเองแหละครับ...”

เขาหัวเราะ

“...และเชื่อว่า ถึงยังไงคุณก็คงไม่สนใจที่จะประกันชีวิตตอนนั้นแน่”

เขาหยุดชะงักครู่หนึ่ง

“เอ หรือว่าคุณจะประกัน”

ถึงตอนนี้ชายหนุ่มเพิ่งได้ยินเสียงหัวเราะของอีกฝ่ายหนึ่งอย่างชัดเจน

“เฮ้! ตอนนี้น้ำมาถึงไปที่สอง...”

เขาคลี้กระดาดในมือ

“...นี่มาจากบริษัทโทรทัศน์เชียวนะคุณ”

เขากระแอมนิดหนึ่ง ก่อนทำลุ่มเสี่ยงเลียนแบบโฆษณาโทรทัศน์

“สถานีโทรทัศน์ของเราสู้ก็เป็นเกียรติอย่างยิ่ง ที่จะเสนอข้อเสนอที่มีค่า
ต่อคุณ...เราตระหนักดีว่าเรื่องราวของคุณเป็นสิ่งที่มหาชนให้ความสนใจ และ
เป็นสิ่งที่จะสร้างความตื่นเต้นเร้าใจแก่ผู้ชมทั่วไปเป็นอย่างดี ดังนั้นเราจึงใคร่ขอ
เชิญชวนให้คุณร่วมงานกับเรา โดยมอบอำนาจให้สถานีโทรทัศน์ของเราเป็นผู้ทำ
การถ่ายทอดรายการสดออกอากาศสู่สายตาประชาชน ทั้งนี้คุณจะได้รับเงินค่า
ตอบแทนทั้งหมดในทันทีที่คุณลงมาถึงพื้นล่าง”

เขาพับกระดาดใส่กระเป่าเสื้อเชิ้ต พลงหันมาถาม

“คุณจะว่ายไง”

“เอาละ ในระหว่างที่คุณกำลังตัดสินใจอยู่นี้ ผมจะอ่านแผ่นที่สามให้คุณ
ฟังไปพลางๆ”

“ใบนี้เป็นของบริษัทน้ำอัดลม เขาเสนอมาง่ายเหลือเกิน เพียงแต่ให้คุณ
ถือขวดน้ำอัดลมของเขาลงไปด้วย หรือถ้าจะดื่มกลางอากาศได้ก็ยิ่งดี คุณจะได้
รับเงินค่าโฆษณาเป็นจำนวนน่าดูเหมือนกัน”

เขาขำกระดาดเป็นก้อนกลมๆ และขำว่างมันออกไป

“แต่ผมว่าคุณอย่าไปสนใจมันเลยนะ”

เขายิ้มในหน้า

“ประเดี๋ยวตอนตกลงไปเกิดขวดมันแตก จะตำคุณเอาเปล่าๆ”

“เอ้อ คุณตัดสินใจหรือยังเรื่องบริษัทที่วันั้น”

เขาร้องถาม

“เอาอย่างนี้ดีกว่า ฟังใบที่สี่ - ใบสุดท้ายนี้กันก่อน”

ชายหนุ่มขยับปากเชิ้ตให้กระชับเข้า

“ใบนี้เป็นของเจ้าของตึกหลังนี้ เขียนมาสั้นนิดเดียว...”

เขายิ้มขณะที่ย่าน

“ก็อดแดม! เอาต์ออฟมายบริลดิ้ง”

ถึงตอนนี้ผู้ชายทั้งสองคนก็หัวเราะกันดังลั่นไปหมด

“ถามจริงๆเถอะคุณ...”

ชายหนุ่มถามกลับหัวเราะ

“นี่ผมกำลังพูดอยู่กับไอ้ใบ้หรือไอ้บ้ากันแน่”

เสียงหัวเราะเงียบไปแล้ว และชายหนุ่มเริ่มทอหอบอีกครั้ง

“คุณรู้อะไรไหม ผมอยากจะฆ่าไอ้พวกคนอย่างคุณเหลือเกิน ไอ้พวกที่ชอบทำความเดือดร้อนให้คนอื่น แม้กระทั่งเวลาที่ตัวเองจะตาย...ทำไมนะทำไมคุณถึงไม่กลับไปผูกคอตหรือกินยาพิษที่บ้านให้มันสบายอกสบายใจด้วยกันทั้งสองฝ่าย - ผมเองต้องคอยไล่ต้อนไอ้พวกคนที่ชอบโดดตึก โดดสะพาน โดดอะไรต่อมิอะไร มาเป็นสิบๆรายแล้ว ตลอดเวลาที่ผมรับราชการมานี้ คุณนึกว่าผมมีชีวิตสุขสบายดีจนหรือ...ผมเองก็ทุกข์ยากแสนสาหัสพอๆกับคุณนั่นแหละ... คุณนึกว่าผมสนุกนักหรือ กับการที่ต้องปีนยักแย่ยักยันขึ้นมาอยู่บนนี่ นอกจากกลัวความสูงแล้ว ผมก็ยิ่งกลัวตายเป็นเหมือนกัน คุณนึกว่าผมอยากเป็นฮีโร่หรือในภารกิจที่ขึ้นมาทำหน้าที่เป็นนักบุญโปรดคนอย่างพวกคุณให้ทิ้งความคิดบ้าๆแบบนี้...ตรงกันข้าม ผมเกลียด เกลียดคนอย่างพวกคุณ ผมภาวนาอยู่ตลอดเวลาให้คุณรีบๆโดดลงไปเสียที โดดลงไปให้มันสิ้นเรื่องสิ้นราวเพื่อที่ผมจะได้ปีนกลับเข้าไปข้างใน ตีแม่เหล็กสักแก้ว แล้วก็กลับไปนอนให้หลับสนิทสักที”

เขาทอหอบแรงขึ้น

“คุณพูดกับผมบ้างสิ ตอบมาสักคำว่าคุณจะทำอย่างไรกันแน่ ถ้าจะโดดกริบๆโดดลงไป - ถ้าชี้แจงโดดก็กลับไปกินเหล้ากันข้างใน”

ความเงียบเข้าครอบคลุมเป็นเวลานาน ชายทั้งคู่ยังคงยืนอยู่บนขอบตึกที่สูงระฟ้า ทอดสายตามองออกไปข้างหน้าอย่างไร้จุดหมาย ลมเย็นๆพัดแรงขึ้น จนรู้สึกหนาวสะท้าน

“ผมเหนื่อยเหลือเกิน”

ชายหนุ่มพูดขึ้นเบาๆ

“เวลาสามสิบปีของชีวิตนี้มันช่างยาวนานและน่าเบื่อหน่าย ยิ่งวันผมก็ยิ่งรู้สึกอ้างว้างเปล่า...”

เขากระแอม

“...คุณตัดสินใจแล้วหรือยัง”

ชายหนุ่มหันมาถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

ผู้ชายคนนั้นพยักหน้าแทนคำตอบ

“งั้นก็เข้าไปข้างในกันเถอะ”

เขาชวนอย่างโล่งอก

อีกฝ่ายหนึ่งสั่นศีรษะ

“อ้าว”

ชายหนุ่มอึ้งไปครู่ใหญ่

“งั้นลองฟังข้อเสนอของผมบ้าง...”

เขาร้องบอก ผู้ชายคนนั้นหนึ่งฟังก่อนจะหันมามืออย่างพอใจ ทั้งคู่ค่อยๆ กระเถิบตัวเข้าหากันจนร่างของคนทั้งสองยื่นเคียงข้างกัน โดดเด่นดูจตุรูปสลักอยู่บนตึกที่สูงลิ่ว

“พนันกันครับ ว่าผู้ชายบนยอดตึกนั้นจะโดดหรือไม่โดด ตำรวจคนนั้นจะช่วยเขาได้ไหม”

เสียงจากลำโพงขยายเสียงดังก้องกังวานขึ้น ผู้คนที่เดินผ่านไปมาเริ่มจับกลุ่มกันแน่นขนัด เหมือนมีงานมหกรรม

“เร่เข้ามาครับ เร่เข้ามา เชิญมาเสี่ยงโชคกัน เรามีบัตรสองใบ ใบละสี่ชายคุณใบละหนึ่งร้อยบาทเท่ากัน ถ้าคุณพนันว่าหมอนั้นจะโดดก็ซื้อบัตรสีแดง ถ้าคิดว่ามันไม่โดดก็ซื้อบัตรสีเขียว ถ้าคุณทายถูกเราจะจ่ายให้คุณสองร้อยบาททันที เร็วๆ เข้าครับ ใครมาก่อนซื้อบัตรก่อน ไม่ต้องแย่งกันครับ ไม่ต้องแย่งกัน เรากำลังจะตั้งโต๊ะรับพนันเพิ่มอีกห้าถึงหกตัวแล้ว”

“เชิญทางนี้คะ เชิญทางนี้...”

เสียงผู้หญิงดังแซงขึ้นมา

“...เชิญสองกลัองดูบนยอดตึก ชมภาพที่ชัดเจนอย่างไรใกล้ชิดเหมือนกับคุณได้ขึ้นไปอยู่บนนั้นด้วย นาทีละยี่สิบบาท เท่านั้นเองค่ะ”

“แซนดี้วิซจำ แซนดี้วิซร้อนๆจำ”

“โอเลี้ยงครับ โอเลี้ยง”

“ยาหม่อง - ยาตม สูดแก้ลม ดมแก้หวัด...เฮ้ย พนันร้อยบาทว่าแหม่งไม่
โดด”

ชายทั้งสองสุดลมหายใจเข้าเต็มปอด ไบหน้าสติสเปลดโปร่ง
เหมือนคนที่กำลังมีความสุข

“เอาหรือยัง”

ชายหนุ่มถามด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

ผู้ชายคนนั้นพยักหน้า

“เดี๋ยว ผมว่าเราควรจะถอดคอ แล้วร้องเพลงกันไปด้วยดีกว่า...”

เขาเสนอและอีกฝ่ายไม่ปฏิเสธ

“ให้เร็น้เริงสุขสำราญ เหมือนดอกไม้บานยามเช้า...”

เสียงเพลงดังประสานเสียงกัน และร่างของคนทั้งสองลอยละลิวลงมา
เหมือนนกน้อยสองตัวที่ถลาจากคาบลงโฉบเหยื่อเบื้องล่าง...

...เหยื่อที่มองไม่เห็น และเหยื่อที่ไม่มีวันสิ้นสุดไปจากโลกนี้

“คนบนยอดดึก” ลงพิมพ์ครั้งแรกใน สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ / กุมภาพันธ์ 2521 รวมเล่ม
ครั้งแรกในรวมเรื่องสั้น คนบนยอดดึก กรกฎาคม 2525

วันปฏิวัติ

แดดยามเที่ยงแรงขึ้นเรื่อยๆ ลมสักนิดก็ไม่มี ใบบนต้นไม้ไม่ถึงไหน คล้ายจะยืนต้นตายไปกับความร้อนอันระอุอ้าว... พลทหารหนุ่มขยับตัวอย่างเมื่อยล้า - นานหลายชั่วโมงมาแล้วที่เขาต้องแบกปืนยืนอยู่หน้าประตูใหญ่แห่งนี้ รถยนต์คันแล้วคันเล่าผ่านเข้าออกอย่างรีบเร่ง ท่าทางของคนที่อยู่ในรถล้วนตื่นเต้นรอนรนและมาดหมายที่จะไปให้ถึงภายในให้เร็วที่สุดก่อนผู้อื่นหลายคนนั้น พลทหารหนุ่มเคยเห็นหน้าค่าตาและรู้จักชื่อเสียงเรียงนามจากหนังสือพิมพ์หรือโทรทัศน์ แต่อีกหลายคนออกจะแปลกหน้าสำหรับเขา แต่ก็คงจะไม่แปลกหน้าสำหรับพวกเจ้านายที่อยู่ในตึกใหญ่

เขากำลังทำอะไรกันอยู่ในนั้นนะ พลทหารหนุ่มนึกถามตัวเอง แต่ดูเหมือนทุกอย่างมันช่างลึกลับและลึบสนวนวนยากเกินกว่าที่เขาจะเข้าใจได้ พุดไปแล้วคล้ายกับว่าเขาเป็นกึ่งปลาตัวเล็กๆที่ไม่เคยรู้จักท้องมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ที่ตนอาศัยอยู่ไม่ว่าพื้นน้ำจะเรียบสงบหรือบ้าคลั่งด้วยคลื่นลม เหล่ากึ่งปลาอย่างพวกเขาจะรู้จักต่อเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างได้เกิดขึ้นแล้ว และต้องทนรับสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างไม่มีปากมีเสียง

อาจจะเป็นสุขที่ไม่ต้องคิด ไม่ต้องดิ้นรนชวนชวาย ปล่อยให้สภาพภายนอกเกิดขึ้นและสิ้นสลายไปด้วยกาลเวลา

แต่ก็อาจจะเป็นความทุกข์ที่ไม่เคยได้รับรู้ หรือมีส่วนร่วมในสิ่งที่จะส่งผลกระทบต่อตนเองและคนอื่น ๆ

ดูไปแล้วก็เหมือนฝูงโคที่ถูกต้อนให้วิ่งตะบึงไปเรื่อย ๆ ไม่ว่าจะเปลี่ยนนายโคบาลสักกี่คน และไม่ว่านายโคบาลเหล่านั้นจะช่วงชิงชนหมากันอย่างไร เพื่อให้ได้เป็นใหญ่เป็นโตขึ้นมา ฝูงโคก็ยังคงถูกไล่ต้อนต่อไปไม่มีวันจบสิ้น

พลทหารหนุ่มนึกถึงลุงแก่ๆ ที่เข็นรถขายน้ำอัดลมและน้ำเชียวน้ำแดงผ่านมาเมื่อตอนเช้า... ท่าทางของแกเหมือนคนที่ถูกปลุกขึ้นมากลางดึกด้วยกลิ่นของอาหารอันโอชะ แก่อกจะรำเริงจนเขานึกอิจฉา ทั้งๆ ที่เขาก็มีส่วนร่วมในการทำอาหารที่มีกลิ่นหอมชวนชวนกินชามนี้ด้วยเช่นกัน

ลุงแก่ๆ ร้องทักทายเขาอย่างกับคนคุ้นเคย แกขงน้ำเชียว น้ำแดง เลี้ยงเขาและเพื่อน ๆ ด้วยความเต็มใจ ปากก็คุยโหมงโหมงในเรื่องการเมืองที่เขาไม่เคยเข้าใจ

คนกรุงเทพฯ อื่นๆ ก็มีท่าทีเหมือนกัน... ดูเหมือนว่าเหตุการณ์ครั้งนี้ได้ทำให้ผู้คนที่เกือบจะกลายเป็นผีดิบตายซากกลับฟื้นคืนตื่นขึ้น ด้วยอำนาจของกระแสไฟฟ้าแรงสูงที่วิ่งผ่านเข้าไปในร่างกาย

แต่บางครั้งก็ดูเหมือนว่า คนเหล่านี้เป็นโรคจิตชนิดหนึ่งที่ชอบเห็นความวิบัติเจ็บปวดของคนอื่น

พลทหารหนุ่มมีความรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ แม้เพียงไม่กี่ชั่วโมงที่เขาได้เข้ามาอยู่ในเมืองนี้ เขารู้สึกว่าทุกคนในกรุงเทพฯ คล้ายกับมีจิตใจที่เต็มไปด้วยความขมขื่น เจ็บช้ำ และชิงชังตัวเอง อันทำให้เสียแค้นและเกลียดชังคนอื่นยิ่งขึ้นไปอีกหลายสิบเท่า

พลทหารหนุ่มเกิดความรู้สึกกลัวขึ้นมาอย่างประหลาดเมื่อนึกถึงตรงนี้เป็นความกลัวที่เหน็บหนาวและเย็นยะเยือกถึงหัวใจ

เสียงประกาศจากวิทยุดังสลับกับเสียงเพลงปลุกใจไม่ขาดระยะ

พลทหารหนุ่มไม่สามารถจับความในประกาศนั้นได้ถนัดนัก แต่เขาคิดว่า มันคงไม่ผิดแผกแตกต่างไปจากที่เคยได้ยินได้ฟังมาเมื่อก่อน ๆ มากมายนัก จนแทบจะเป็นสูตรสำเร็จรูปไปเสียแล้ว

เริ่มต้นก็ด้วยความล้มเหลวผิดพลาดของผู้บริหารชุดก่อน ต่อมาก็ด้วยความปรารถนาดีและเจตจำนงอันแน่วแน่ของคณะผู้ทำการ และจบลงด้วยการแจกความหวังอันทรูหราดงามให้กับประชาชน

ไม่ว่าการปฏิวัติจะสำเร็จหรือไม่

และไม่ว่าการบริหารบ้านเมืองของคณะบุคคลชุดใหม่จะสำเร็จหรือล้มเหลว

ความหวังอันสวยหรูของประชาชนนั้นก็ไม่เคยจะบรรลุความสำเร็จแม้สักครั้ง

แต่ถึงกระนั้นก็ยังคงมีประชาชนจำนวนมากมายังยังพอกพอใจที่จะได้ยื่นได้ฟังคำสัญญาลมๆ แล้งๆ และโครงการที่เป็นเหมือนนิมิตในอากาศทำนองนี้

ลมพัดมาแผ่วๆ...แต่ก็เป็นลมร้อน

นี่ก็แล้วก็น้ำขำ - ในยามที่ไม่มีลม เขาก็เรียกร้องถึงมัน

ครั้นเมื่อมีลมพัดมาดังที่ใจปรารถนา ก็กลับเป็นลมที่พัดพาเอาความร้อนมาด้วย

คนเรานั้นมักพอใจสิ่งที่ยังไม่พบเห็นมากเสียยิ่งกว่าสิ่งที่กำลังเป็นอยู่

คิดถึงตอนนี้ พลทหารหนุ่มก็แอบยิ้มกับตัวเอง

ท้องซึกจะเริ่มอุทธรณ์

และเขาเองก็นึกอยากจะนั่งลงเหยียดแข้งเหยียดขาหรือเอนหลังลงกับสนามหญ้าสักครู่ หลังจากที่ต้องทนยืนขาแข็งมานานแล้ว

แต่ก็ดูเหมือนว่าจะยังไม่มีใครมาเปลี่ยนหน้าที่นี้สักที

บางทีพวกเจ้านายในตึกใหญ่หรือผู้บังคับบัญชาอาจลืมนไปแล้วก็ได้ว่า ยังมีเหล่าพลทหารเช่นพวกเขาอยู่มากมายในฐานชั้นนี้ด้วย

งานซึ่งอาจทำให้ใครต่อใครหลายคนก้าวหน้าขึ้นไปสู่สิ่งที่ต่างคนต่างปรารถนา ทั้งอำนาจวาสนา ยศถาบรรดาศักดิ์ และอิทธิพล ผลประโยชน์นานาประการ

ท่ามกลางงานเลี้ยงฉลองความสำเร็จอันทรูหรา ในขณะที่เหล่านายทหารผู้ก่อการเพลิดเพลินอยู่กับคำเยินยอสรรเสริญ รอออาหารเลอลเลิศ และสุราชั้น

เยี่ยม แวดล้อมด้วยบริวารมากหน้าหลายตา

พลทหารอย่างพวกเขา ก็คงเพียงแต่กินข้าวแดงแกงผักกันตามปกติใน
โรงอาหารเก่าๆ

และเมื่อถึงวันที่เหล่านายทหารกล้าก้าวสู่วิถีทางการเมืองอันยิ่งใหญ่หรือ
เลื่อนยศเลื่อนตำแหน่ง

พวกเขา ก็อาจจะกำลังเก็บสมบัติส่วนตัวสองสามชิ้นเพื่อก้าวออกจาก
กรมกองในวันปลดประจำการ...

กลับไปเพื่อจับคนไถ และจอบเสียมในท้องนาห้องไร่อันแตกกระแหง
หรือไม่ก็แบกปูนแบกทรายตามงานก่อสร้าง

เป็นราษฎรเต็มขั้นที่อดมื้อกินมื้อ ทนลำบากยากเข็ญไปตามประสา
มีชีวิตอยู่ด้วยความซ้าซากจำเจ นำเบื้อหน้าหายไปแฉงๆ

จนกว่าจะมีการปฏิวัติครั้งใหม่

เพื่อความตื่นตื่นครั้งใหม่

เพื่อความหวังและความผิดหวังครั้งใหม่

ดวงอาทิตย์ค่อยๆ ลาลงจากฟากฟ้าไปเงิบๆ เหมือนที่เคยเป็นมา
เช่นหลายล้านปีก่อน จากไปเพื่อการคืนกลับมาอีกไม่กี่ชั่วโม่งข้างหน้า

วันพรุ่งนี้จะดีหรือเลวกว่าวันนี้หรือไม่ - ไม่มีใครเคยรู้ล่วงหน้า
หรือถึงแม้จะรู้ก็คงห้ามมิให้วันคืนหมุนเวียนไปถึงวันนั้นไม่ได้

พลทหารหนุ่มรู้สึกว่าร่างกายของเขาอ่อนเพลียลงไปมาก - ในตลอดระยะเวลา
สองวันที่ผ่านมา เขาได้ผ่านพบเหตุการณ์ต่างๆ นานาประการที่ผ่านมาและจาก
ไปอย่างรวดเร็วเหมือนดังต้นไม้เล็ก ๆ ที่ยืนต้นเดียวดายอยู่กลางลมพายุร้าย

บางครั้งเขายิ่งก็ปรารถนาที่จะให้ตนเองเป็นต้นไม้จริง ๆ เพื่อจะได้หัก
โค่นลงไปเสียที และจบสิ้นทุกสิ่งทุกอย่างลงง่ายๆ

ดีกว่าที่จะต้องทนผืนยืนหยัดอยู่เหมือนตุ๊กตาตะกั่วลับปะรังเค ที่รอคอย
เพียงเวลาจะถูกจับโยนลงกันถึงชยะ

ภายในตึกใหญ่ช่างเงิบเหงา ไม่มีผู้คนผ่านเข้าออกเหมือนเคย...สถานที่

แห่งนี้กลายเป็นที่ที่ไม่มีใครอยากเหยียดกรายมาใกล้ ทั้งๆที่ก่อนหน้านี้ไม่นาน ถนนทุกสายดูเหมือนจะมุ่งหน้ามาที่นี่

ช่วงเวลาไม่นานนักก็สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรต่อมิอะไรได้หลายต่อหลายอย่าง - พลทหารหนุ่มนี่ก็ถึงลูกลงแก่ๆ ที่เข็นรถขายน้ำคั้นนั้น...เมื่อเช้านี้ไม่เพียงแต่จะไม่หยุดตกทายและเลี้ยงน้ำเขาเหมือนเคย แยกกลับเข็นรถผ่านไปอย่างรวดเร็ว เหมือนกับว่าพวกเขาเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจกระนั้น

เขาทำผิดอะไรหรือ - พลทหารหนุ่มถามตัวเองอย่างปวดร้าว

ใครกันเล่าที่ปรากฏเขามาจากอ้อมกออันอบอุ่นของพ่อแม่ จากร่มเงาของชายคาบ้านที่อยู่มาแต่อ่อนแต่ออก จากคนรักและมิตรสหาย

มาเพื่อจับปืน และเป็นผู้รับฟังคำสั่งที่ดี

ครั้งบัดนี้เมื่อเขาทำตามในสิ่งที่ถูกสั่งสอนมา

การนั้นก็กลับกลายเป็นว่าเขาเป็นคนที่ไม่ถูกต้อง

พลทหารหนุ่มยกมือขึ้นลูบโบทีชมพูที่ผูกไว้ที่ต้นแขน...เดี๋ยวนี้คนเลือดสายเดียวกันและเครื่องแบบสีเดียวกันถูกแบ่งแยกตัดขาดกันด้วยโบลีเล็กๆ เพียงเส้นเดียว

“กลับบ้านเถอะลูก ทำไม่ต้องมาฆ่าฟันกันเอง”

ยายแก่ที่เดินผ่านมาร้องบอกเขาอย่างขลาดๆ

พลทหารหนุ่มเพียงแต่มองดูเงียบๆ จนกระทั่งแกลเดินจากไปและไม่วายที่จะหันกลับมาดูเขาอีกครั้งก่อนที่จะลับตาไป

อายุของแกคงพอๆกับแม่ของเขา และหากว่าแม่มาหาและร้องเรียกเขา เช่นนี้ เขาก็คงจะวางปืนลงและก้มลงกราบที่เท้าแม่ พร้อมกับเล่าความจริงให้แม่ฟังว่าเขาไม่สามารถที่จะฆ่าใครได้หรอก...

เขาไม่เคยมีส่วนได้ส่วนเสียอะไรทั้งสิ้นกับการปฏิวัติ ไม่เคยมีความเห็นชอบหรือขัดแย้งในการกระทำของผู้บังคับบัญชา

ถึงหากว่าลูกปืนของใครสักคนทำให้เขาต้องล้มลงตายบนถนนเล็กๆ สายนี้ นอกจากใบไม้แห้งสั้ทำใบที่ผอิญหล่นลงมาคลุมร่างแล้ว ก็คงไม่มีพวงหรีดหรือช่อดอกไม้อื่นสำหรับเขา

หลังจากนั้นก็คงถูกลืมโดยรวดเร็ว - ไม่มีใครที่จะมาหวนรำลึกถึงอีก
ไม่ว่าผู้บังคับบัญชาเขาจะเป็นผู้แพ้หรือชนะในการปฏิวัติครั้งนี้
พลทหารหนุ่มเหลียวกลับไปมองทางตึกใหญ่อีกครั้ง ด้วยความ
รู้สึกที่อ้างว้าง

“วันปฏิวัติ” ลงพิมพ์ครั้งแรกใน สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์/ พฤษภาคม 2524